

Devieri de la calea vieții

Christian Moiescu

„Eu sînt CALEA, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin MINE.” Ioan 14.6

„Rațiunea arătării Fiului Iui Dumnezeu a fost nimicirea lucrărilor diavolului.” 1 Ioan 3.8

1991 GUTE BOTSCHAFT VERLAG (GBV) Germany

Introducere

Am scris această carte cu mai mulți ani în urmă, folosind diverse materiale bibliografice de care am dispus la acea vreme, conștient de pericolele cu care eram confrunțați încă de pe atunci; influențe negative despre care eram sigur că se vor amplifica în anii ce vor urma.

Iată că, astăzi, ne aflăm în fața unei adevărate invazii: ziarele au început să publice horoscoape pe care unii le consideră acum ca o glumă, ca mai apoi să le ia din ce în ce mai în serios. Televiziunea prezintă și ea horoscopul zilei, emisiuni despre yoga, iar diverse secte încearcă să-și facă adepți mai ales din rîndul celor tineri.

Biblia, Cuvîntul lui Dumnezeu afirmă cu tărie că scopul nostru principal în această lume este să-L cunoaștem pe Dumnezeu.

Am numit această carte „*Devieri de la calea Vieții*”, deoarece orice abatere de la Isus, cel care este unica cale spre Dumnezeu este o deviere uneori mai mică, alteori însă mai evidentă, dar care toate ne vor îndepărta încetul cu încetul de sursa binecuvîntărilor pentru care am fost creați.

Satana încearcă din toate puterile, folosind cele mai seducătoare și perfide mijloace, să ne înde-părteze de la această cale, de unica poartă prin care se poate ajunge la Dumnezeu.

Nu este într-adevăr ușor în această lume, în care sîntem bombardați continuu cu atîtea infor-mații, ispitiți de atîtea tentații, să alegem Calea bună.

Isus Hristos a venit însă tocmai pentru a clarifi-ca această situație disperată în care se află omeni-rea, afirmînd cu putere că El este singura cale spre Dumnezeu, Adevărul de care avem atîta nevoie în această lume plină de confuzie, pentru aflarea vieții veșnice după care tînjește întreaga noastră ființă.

Mărturisesc că eu însumi am fost atras de mirajul pe care fenomenele senzaționale îl pot avea asupra noastră.

Știu acum că există lucruri ce depășesc puterea noastră de înțelegere; starea în care ne aflăm, aceea de ființe decăzute, ne face vulnerabili și incapabili de a discerne adevărul.

De aceea este absolut necesar să ascultăm de Cuvîntul lui Dumnezeu, care conține suficiente avertismente împotriva unei cunoașteri, ce nu ne va aduce niciodată adevărata împlinire.

Ceea ce se întîmplă astăzi în țara noastră este un lucru edificator. Golul lăsat în inimile noastre de atîția ani de minciună și de ateism poate fi acum umplut fie cu Cel care este răspunsul întrebărilor noastre, fie cu o amăgire, cu o deviere ca-re ne va îndepărta treptat de sursa vieții

veșnice.

Adevărul este că natura noastră păcătoasă nu numai că nu opune o rezistență ci, dimpotrivă, se complăce în această îndepărtare de Dumnezeu.

Ce se poate face în această situație? Unde vom putea găsi Lumina de care avem atîta nevoie în bîjbîiala noastră după adevăr și cum ne vom putea potoli setea după veșnicie?

Biblia, Cuvîntul lui Dumnezeu ne spune că răspunsul se poate afla doar în Acela care a afirmat că El este Calea, Adevărul și Viața și că la Dumnezeu Tatăl nu se poate ajunge decît prin El.

Doresc să închei aceste rînduri printr-o exem- plificare care mi se pare foarte potrivită. Se spune că un reporter l-a întreat pe directorul Departa- mentului de depistare a falsurilor din cadrul Scotland Yardului dacă, pentru a-și mări capacita- tea de a depista falsul își petrece mult timp stu- diind falsurile? Acesta i-a răspuns că, dimpotrivă, el își petrece timpul studiind originalul și astfel este în stare să depisteze orice fals care va apare.

Vă sfătuim din toată inima și pe dumnea-voastră să faceți același lucru. Studiați Biblia, Cuvîntul viu al lui Dumnezeu, pentru a-L cu- noaște din ce în ce mai bine pe Acela care este Adevărul; iar atunci cînd va apare orice încercare de a fi amăgiți, vă va fi mai ușor să depistați orice fals, orice încercare a celui rău de a vă devia, de a vă îndepărta de sursa adevăratei fericiri.

Christian Moisescu

Cuvânt explicativ

Scopul acestei lucrări este acela de a reliefa imitațiile cu care Satan a invadat lumea, căutînd să-i abată pe oameni de la calea adevărului și a vieții.

Forțele satanice știu că timpul lor trece cu repeziciune, motiv pentru care s-au angajat într-un efort disperat cu intenția de a dejuca planul lui Dumnezeu cu privire la om.

Este un vast conflict spiritual - uneori agresiv, alteori subtil - folosind așa numitele forme „inofensive”, avînd însă întotdeauna, ca ultim scop, prinderea în cursă a celor neavizați. Ceea ce pare inofensiv conduce spre căutarea a ceea ce este senzațional pentru ca, în cele din urmă, să treacă deschis de partea a ceea ce este rău.

În bătălia pe care Satan a inițiat-o, strategia se modifică, tactica devine flexibilă în funcție de indivizi și de circumstanțe, dar scopul final rămîne același: tendința de a opune Evangheliei un fals credibil, de a-i înșela pe oamenii inocenți determinîndu-i să accepte o cumplită amăgire.

Ori de câte ori Satan are motive să se teamă serios de un adevăr, el produce un fals, încercînd să pună adevărul într-o lumină atît de nefavorabilă, încît și cei mai bine intenționați oameni să gă-sească falsurile diavolești drept cele mai evidente realități, aderînd la acestea în dauna adevărului Evangheliei.

Satan este foarte șiret și nemaipomenit de ex-perimentat în a parodia adevărul de care se teme cel mai mult, fiind capabil să prezinte duplicatul, imitația, drept cel mai real fapt posibil. Diavolul și demonii știu că, dacă o metodă duce la eșec, ei se vor putea folosi de alta. Ei sînt dibaci, au răbdare și își găsesc temeiul acțiunilor lor în ură; ură împotriva lui Dumnezeu și ură împotriva omului, coroana creațiunii lui Dumnezeu.

Sîntem oare conștienți de acest pericol? Nu în suficientă măsură! De aceea, trebuie să ne fie clară natura spirituală a conflictului în care sîntem implicați.

Rîndurile de față se adresează atît creștinilor cît și necreștinilor, cu îndemnul de a lua în considerație, în modul cel mai serios, realitatea acestei lupte spirituale precum și necesitatea recunoașterii puterii Diavolului, cît și infinita putere a Dumnezeului celui viu. Și aceasta pentru că ne pîndește un pericol: deși teoretic credem în puterea supranaturală a lui Dumnezeu, în mod practic însă, ne lăsăm prinși de Satan, marele înșelător, gîndind că puterea lui este, la rîndul ei, destul de mare și că intențiile sale vizează folosul omenirii și astfel, sîrșim prin a-i face jocul. Or, Noul Testament ne îndeamnă la veghere „... ca să nu-l lăsăm pe Satana să aibă un cîștig de la noi, căci nu sîntem inconștienți cu privire la planurile lui” (2 Corinteni 2.11) și ne relevă, în adevăr „că Cel ce este în noi este mai mare decît cel ce este în lume” (1 Ioan 4.4). Iată, deci, perspectiva și poziția pe care trebuie să le adoptăm.

Cu toate acestea, în ultima vreme, credința în existența lui Satan a devenit o concepție desuetă chiar printre unele cercuri creștine, altminteri tradiționale, care susțin ridicolul unui atare crez, ținînd seama că trăim într-un veac luminat.

Totuși sîntem confrunțați cu un fenomen remarcabil: adorarea lui Satan, fascinația exercitată de ocultism prin mijloacele-i caracteristice (magie neagră și albă, astrologie, horoscoape, ședințe de spiritism etc.) - toate în vogă acum, în pofida pretensei realități obiective absolute a acestui veac, a mulțimii de argumente sofisticate ale doctrinei materialiste. Astfel se face că există astăzi în lume un mai mare interes pentru aceste practici decît în urmă cu trei secole.

Un alt paradox constă în faptul că, în ciuda unui scepticism declarat și cu o perspectivă presu-pus științifică, lumea regresează pînă la treapta acceptării naive a oricărui fenomen nou,

inclusiv a unuia cu tentă religioasă. Astrologia, împreună cu atâtea alte surrogate ale adevărului, este la rang de cinste în secolul nostru. Pentru mulți oameni, aceste practici au umplut golul lăsat de abandona-rea credinței; „parapsihologici” nu este decât un nume de fațadă, care ascunde în spatele lui ocultismul.

Oricum, acesta nu este singurul motiv care facilitează popularitatea și proliferarea noilor „religii”. Oamenii trăiesc o viață de nesiguranță și de neliniște, lipsindu-se de credința în Isus și în Cuvântul Lui, și dacă ei nu cred în Biblie și în Isus, atunci li se pare normal să se întoarcă fie spre astre, fie spre orice alt domeniu care să le confere iluzia cunoașterii realității ultime.

Istoria demonstrează că epocile s-au succedat aidoma legității simbolizate prin sfeșnicul ebraic cu șapte brațe, format din trei semicercuri fixate pe un suport central; astfel, primelor trei brațe le corespund, într-o simetrie perfectă față de suportul median, ultimele trei brațe. Așa se face că în plină epocă a creștinismului reapare același păgânism, de astă dată marcat de aparențe creștine sau ca expresie a curentului științific, poziție pe care se situează chiar filozofii debarasați de mituri.

În felul acesta putem înțelege ceea ce afirmă Biblia referitor la influența Babilonului și la răspîndirea practicilor oculte, la sfîrșitul timpului, în rîndul tuturor națiunilor. Romanii au adoptat și ei această spiritualitate negativă, după care a venit, ca o rază de lumină, marea Evanghelie, îmbrățișată cu căldură de țările occidentale, astfel că, veacuri de-a rîndul, ocultismul n-a mai avut decât o slabă influență în sistemul de gîndire al oamenilor.

Este îmbucurător să remarcăm faptul că, odată cu ivirea creștinismului, Orientul a invadat Occidentul și că un șir continuu de binecuvîntări au caracterizat veacurile următoare. Influența gingașă a lui Hristos a preschimbat culturile păgîne apusene într-un mod deosebit, și această influență se observă în constituțiile multor țări care promovează principiile democratice (dreptate, egalitate etc.).

Totuși, creștinismul propriu-zis nu a fost acceptat de toate țările lumii și, ca urmare, acestea au fost marcate de un regres în domeniul civilizației și culturii lor, fenomen care s-ar fi putut evita în condițiile unei atitudini corecte din partea lor față de Evanghelie.

Mai tîrziu, în întunecatul ev mediu, multă vreme Biblia nu a mai fost studiată de masele largi, ajungîndu-se pînă la interdicția impusă de Biserica catolică privind păstrarea ei în casele oamenilor deși, oficial, era recunoscută ca o carte divină.

După aparenta „renaștere”, de fapt păgînă, în sens greco-roman, a început perioada îndoielilor și a confuziilor culminînd acum, în secolul al XX-lea; este perioada multiplelor schimbări, care de

care mai subtile. De pildă, televiziunea a avut un efect deosebit - atât în bine cât și în rău - producând modificări esențiale în structura societății noastre, ca și în atitudinea ei față de nevoile sale spirituale. Timpul de închinăciune și de părăsire în biserică a trecut pe planul al doilea, acordându-se prioritate obiceiului de a rămâne acasă pentru vizionarea programelor TV. Este surprinzător faptul că tocmai această generație, beneficiară a cuceririlor tehnicii și care frecven-tează biserica - în măsura în care o mai face, poate doar ca o simplă conveniență de utilitate socială - tocmai această generație deci, este aceea care acceptă astrologia și practicile oculte într-un mod atât de serios.

Generațiile anterioare au căutat călăuzirea în Biblie. Nu vrem să spunem că toți au crezut în ea, cum nu susținem nici că toți cei care citesc horoscoapele le-ar și da crezare. Este totuși adevărat că, pentru mulți, punctul de referință s-a schimbat: horoscopul a înlocuit Biblia.

Omenirea pare a fi prinsă de forțe mult mai presus decât cele cărora le-ar putea face față indivizii, comunitățile naționale sau internaționale. Niciodată competența și nici competitivitatea tehnică nu au atins un nivel mai ridicat, dar nici teama pentru ziua de mâine nu a fost mai pronunțată decât acum.

Biblia este fermă în învățătura privitoare la existența demonilor și la închinăciunea - conștientă sau nu - adusă lui Satan și spiritelor căzute (1).

În zilele noastre există mulți oameni care i se închină lui Satan în mod direct și care, prin experiențe magice descoperă realitatea forțelor spirituale malefice - pe cât de reale, pe atât de teribile - față de care fuseseră complet străini înainte. Pe bună dreptate se afirmă că: „Ocultis-mul, vrăjitoria, cultul lui Satan și tot cortegiul celor de-o seamă cu acestea sînt foarte, foarte reale. Căci demonii sînt prezenți, și nici vrăjitoria nu se lasă așteptată. Căci, atunci cînd începi să cochetezi cu astrologia, să te joci cu bagheta de cristal sau cu lucruri de acest fel, dai expresie la ceva ce nu e nici pe departe un produs al imaginației omenești ci o fiară, de existența și manifestările căreia Biblia ne previne de veacuri" (2).

---

1 1 Timotei 4.1,2: „Dar Duhul spune lămurit că, în vremurile din urmă unii se vor lepăda de credință ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fătărnicia unor oameni care vorbesc minciuni ...”

1 Ioan 4.1-6: „Preaiubiților, să nu dați crezare oricărui duh, ci să cercetați duhurile dacă sînt de la Dumnezeu; căci în lume au ieșit mulți proroci minci-noși. Duhul lui Dumnezeu să-L recunoașteți după aceasta: orice duh care mărturisește că Isus Hristos a venit în trup este de la Dumnezeu; și orice duh care nu-L mărturisește pe Isus, nu este de la Dumnezeu, ci este duhul lui Antihrist, de a cărui venire ați auzit. El chiar este în lume acum. Voi, copilașilor, sînteți din Dumnezeu; și i-ați biruit, pentru că Cel ce este în voi, este mai mare decât cel ce este în lume. Ei sînt din lume; de aceea vorbesc ca din lume, și lumea îi ascultă. Noi însă sîntem din Dumnezeu; cine îl cunoaște pe Dumnezeu ne ascultă; cine nu este din Dumnezeu, nu ne ascultă. Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii”.

2 W. Henricsen, în „More aspire few attain” (Mulți aspiră, puțini ajung).

Magia este încercarea de a aduce lumea spirite-lor sub controlul omului, ea fiind opusul creștinis-mului, care insistă asupra necesității predării și nu exercitarea controlului asupra divinului; creștinis-mul operînd prin credință, nu prin experimentarea forțelor oculte. De fapt, aceste forțe nedeviate sînt opera Creatorului.

Camuflajul este una dintre tacticile curente ale războiului. Dacă principalul nostru dușman, diavolul, a reușit să se camufleze atît de bine încît chiar și unii dintre creștini să nu-i sesizeze prezen-ța, ori chiar să-i conteste existența, ei bine, această stare de lucruri îi convine de minune; o asemenea colectivitate, fie ea chiar biserică, este o pradă ușoară pentru el.

Primii creștini însă, nu trăiau cu această iluzie, mai ales aceia care, rostind rugăciunea „Tatăl nostru”, erau pătrunși de adevărata semnificație a cuvintelor „ci ne izbăvește de cel rău”. Ei nu-și precupețeau nici măcar viața, fiind total predați Domnului. Această predare înseamnă disciplină și înfruntarea greutăților, înseamnă renunțarea benevolă la prieteni, la cămin, la bani, la carieră sau chiar la libertate și mai mult, înseamnă chiar renunțarea la viață.

Și de ce, oare, toate acestea? Totul din dorința de a propovădui celor robiți de Satan vestea cea bună a Eliberatorului, Evanghelia. Ei aveau adevărata perspectivă știind că, în ciuda tuturor prigoanelor, cauza lui Isus nu va putea fi oprită. La fel și noi putem învinge, dacă sîntem gata să adoptăm aceeași poziție și să plătim prețul cerut.

Interesant este faptul că îndoiala în legătură cu existența forțelor răului este răspîndită doar în țările așa-zis creștine, acolo unde victoria lui Hristos este bine cunoscută și unde înfrîngerea lui Satan este atît de celebrată. Pe Satan trebuie să-l încînte nespus ca existența să-i fie negată chiar de persoanele care știu de înfrîngerea lui și despre puterea sa limitată, fiind convinse de biruința lui Hristos la Calvar.

În țările necreștine situația este total diferită. Acolo există cea mai puternică convingere cu privire la realitatea forțelor răului, focalizate în însăși persoana marelui adversar. Animismul afri-can, islamismul, hinduismul nu au nici un dubiu asupra existenței teribilului dușman; acolo el este privit cu groază și prin urmare, în intenția de a-l îmbuna, este adorat cu servilism.

Putem afirma că societatea noastră, departe de a fi complet secularizată, este deosebit de religioasă, doar că idolatrizează creatura și nu pe Creator. Simplul fapt că omul se închină unei creaturi și nu Creatorului deschide larg drumul influențelor puterilor întunericului, o realitate cunoscută nu de azi, nici de ieri, ci un adevăr asupra căruia sîntem informați de aproape două

milenii (3). De aceea, tot atât de răspîndită este și credința în vindecările miraculoase, pusă pe scama invocării vreunui sfînt sau prin practicarea unor ritualuri fără intervenția lui Dumnezeu. Și, toate acestea, contrar învățaturii Sfintelor Scripturi care nu îngăduie nici un act cultic legat de venerarea cutăruia sau cutăruia dintre sfinți. Așa ne învață originalul grecesc al textului din Evanghelia după Matei 4.10: „Să-L adori doar pe Domnul, Dumnezeul tău și numai Lui să-I aduci cult." Traducerea „să-I slujești" este prea palidă față de categoricul termen „cult", asociat pretudindeni în Biblie cu conceptul de „adorare".

Sub raportul scopului urmărit sînt distincte două forme de magie: pe de o parte, așa-zisa magie „neagră", prin care se urmărește subjugarea sau distrugerea insului asupra căruia se invocă vraja și, pe de altă parte, pretinsa magie „albă", practică cu intenția de protejare sau de ajutorare a omului. Cu toată distincția, amîndouă formele se realizează printr-o relație cu Satan căruia, în consecință, i se datorează indirect, adorare; ambele pornesc din același trunchi, constituindu-se în încercări de a ajunge la cunoașterea și subordonarea lumii spiritelor cu ajutorul așa-zisei „înțelepciuni ascunse" și al ceremonialului ezoteric.

În ultima analiză, indiferent de categoria din care face parte, magia izvorăște din dorința omului de a dobîndi puteri supranaturale invocînd spirite ostile lui Dumnezeu. În cadrul acestor ritualuri, aportul tactic al lui Satan constă în crearea unor stări de „iluminare" spirituală negativă, acestea fiind doar un șiretlic prin care țintește scopul său final și real - îndepărtarea omului de Dumnezeu.

Dacă există un diavol - și el există - și dacă atitudinea lui este aceea de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu, dacă scopul lui Satan este implica-rea întregii creații în această răzvrătire (4), atunci nimic nu-l poate încînta mai mult decît modul ridicol în care este înfățișat lumii.

Există două atitudini diferite care îi convin: fie o preocupare excesivă față de lucrările prințului întunericului, fie scepticismul cu privire la existența lui. De fapt, diavolul este bucuros atunci cînd oamenii îl ignoră ori cînd îl ridiculi-zează prezentîndu-l ca pe o figură de satir, apro-piată mai degrabă de legende și mituri; trebuie să fie nespuse de încîntat de prezenta stare de lucruri care îi conferă libertatea de a opera cu maximum de ușurință și de eficacitate avînd certitudinea că nimeni

---

3 Romani 1.21-25: „... fiindcă măcar că L-au cunoscut pe Dumnezeu nu L-au proslăvit ca Dumnezeu, nici nu L-au mulțumit, ci s-au dedat la gînduri deșarte, și inima lor fără pricepere s-a întunecat. S-au fălit că sînt înțelepți și au înnebunit; și au schimbat slava Dumnezeului nemuritor într-o icoană care seamănă cu omul muritor, păsări, dobitoace cu patru picioare și tîrtoare. De aceea, Dumnezeu i-a lăsat pradă necurăției, să urmeze poftele inimilor lor; așa că își necinstesc singuri trupurile; căci au schimbat în minciună adevărul lui Dumnezeu și au slujit și s-au închinat făpturii în locul Făcătorului ..."

4 Romani 8.20,21: „Căci firea (creația - nota noastră) a fost supusă deșertăciunii - nu de voia ei, ci din pricina Celui ce a supus-o - cu nădejdea, însă, că și ea va fi izbăvită din robia stricăciunii ca să aibă parte de slobozenia slavei copiilor lui Dumnezeu."

nu-l ia în serios. Cu cât poate încuraja mai mult îndoiala în existența lui, cu atât mai bine; cu cât poate orbi mai tare mințile oamenilor de la adevărata stare de lucruri, cu atât mai ușor își poate atinge mai bine scopul. Creștinii din orice societate au obligația morală de a-și avertiza semenii în legătură cu șiretlicurile lui Satan, fie că aceștia îi ascultă sau nu.

Dar, iată, la începutul deceniului șapte al seco-lului nostru, un grup de teologi britanici au fost semnatori ai unei scrisori deschise, deplîngînd naivitatea celor care mai cred în existența demonilor sau în diavol ca entitate spirituală. Acești teologi sînt exponenții unui grup majoritar, pentru care ideea unui diavol cu coarne și copite este de-a dreptul ridicolă. Dar cine, oare, mai crede că Satan are coarne, copite și coadă cînd, de fapt, el are o fascinantă putere de atracție. Dar caricaturizarea lui nu trebuie luată în considerare în mod serios.

Biblia nu dă nici un indiciu în legătură cu înfățișarea sa actuală față de cea de la originea lui (5), dar ea ne avertizează într-un mod foarte categoric asupra puterii diabolice care stă în spatele fațadei unei lumi fără Dumnezeu.

Totuși, ce anume îl conduce pe om spre ocultism?

În primul rînd, interesul față de ocultism, de magie și față de orice alt aspect al spiritismului și al paranormalului este în creștere într-o generație care, deși majoritar materialistă, a descoperit că, totuși, materialismul nu o satisface.

În al doilea rînd, cauza o constituie instinctul religios, inerent oricărui om, însă pervertit sub forma nenumăratelor confesiuni și secte.

Foamea după senzațional l-a îndrumat pe om de asemenea spre ocultism. Pentru cei mai mulți oameni, viața este searbădă, slujba plictisitoare, căminul indiferent sau nefericit.

Horoscopul îi propune omului un sens, iluzia unei perspective și un noian de promisiuni, în fapt deșarte. Spiritismul îi oferă consolarea printr-o „comunicare” cu cei dragi decedați, cărora de fapt li se substituie demoni cunoscători ai glasului, ai gîndurilor și secretelor celor plecați în lumea cealaltă.

Există, de asemenea, un puternic impuls al omului de a opera printr-o forță negată de majoritatea

---

5 Ezechiel 28.12,13: „Așa vorbește Dumnezeu: »Ajunsesesi la cea mai înaltă desăvîrșire, erai plin de înțelepciune și desăvîrșit în frumusețe. Stăteai în Eden, grădina lui Dumnezeu, și erai acoperit cu tot felul de pietre scumpe, cu sardonix, cu topaz, cu diamant, cu hrisolit, cu onix, cu iaspis, cu safir, cu rubin, cu smarald și cu aur; timpanele și flautele erau în slujba ta, pregătite pentru ziua cînd ai fost făcut.«” Isaiia 14.12-14: „Cum ai căzut din cer, Luceafăr strălu-citor, fiu al zorilor! Cum ai fost doborît la pămînt, tu, biruitorul neamurilor! Tu ziceai în inima ta: »Mă voi sui în cer, îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede pe muntele adunării dumnezeilor, la capătul miază-noaptei ... voi fi ca Cel Preaînalt.«”

semenilor lui.

Ne este relativ ușor să explicăm unele dintre atracțiile sataniste. O astfel de închinare se presupune că ar avea capacitatea de a oferi plăceri carnale sau altfel de satisfacții celui cu înclinații spre lucrurile pămîntești, țeluri atractive pentru omul nepregătit să cunoască cea mai sublimă realitate spirituală - părășia cu Dumnezeu.

Părășia cu Dumnezeu nu înseamnă frustrare, așa cum cred unii. Ea nu este incompatibilă cu sa-tisfacerea plăcerilor naturale orientate spre binele întregii familii umane, numai că acestora trebuie să le punem limite, deoarece devierea lor de la scopul pentru care au fost îngăduite de Dumnezeu constituie un alt cap de pod pentru Satan.

Biblia afirmă clar: „Plata păcatului este moartea” (Romani 6.23). Satan este un despot dur, chiar atunci cînd vremelnic, își recompensează discipolii. Pretinsa libertate a slujitorilor lui este de fapt, cea mai cruntă încătușare.

Dorința cea mai arzătoare a lui Satan este de a-i înlănțui pe oameni, iar tactica sa constă în abaterea lor de la adevăr, în orbirea spirituală față de Evanghelia salvatoare. La această realitate se referă apostolul Pavel atunci cînd afirmă că - „... dacă Evanghelia noastră este acoperită, este acoperită pentru cei care pier, căci dumnezeul veacului acestuia a orbit gîndurile celor necredincioși, ca lumina Evangheliei slavei lui Hristos, care este chipul lui Dumnezeu, să nu strălucească peste ei” (2 Corinteni 4.3,4).

I. De ce este interzis ocultismul?

„Vai de cei ce numesc răul bine și binele rău, care spun că întunericul este lumină și lumina întuneric, care dau amărăciune în loc de dulceață și dulceață în loc de amărăciune! Vai de cei care se socotesc înțelepți și se cred pricepuți!” Isaia 5.20-21

Ocult înseamnă ascuns. Folosim de obicei acest termen când ne referim la o implicare directă sau indirectă cu supranaturalul demonic, nu cu cel divin.

Oricum, simplul fapt că o învățătură este ocultă nu înseamnă neapărat, că ea este și falsă. Unii oameni consideră credința în lumea spirite-lor drept o doctrină ocultă însă, biblic vorbind, știm că ea este o realitate.

Baza întregului ocultism constă în dorința omu-lui de a dobândi puteri deosebite prin cunoaștere supranaturală, opusă voinței lui Dumnezeu. Această aspirație este în mod evident o prezență caracteristică ocultismului hindus, în yoga, în meditația transcendențială etc.

Omul a încercat dintotdeauna să dezvolte o astfel de energie fie din dorința de putere, fie din cauza problemelor personale, a insatisfacției viețuirii „după pofta ochilor”, fie din curiozitate sau datorită altor motive care îl vor îndrepta mai degrabă spre sine însuși, spre automulțumire decât spre a căuta salvarea prin Isus Hristos.

Întrebarea esențială este următoarea: avem voie sau nu să fim implicați în aceste fenomene?

Înainte de toate, trebuie să ne fie clar modul lor de interpretare. Din punct de vedere biblic, știm că învățătura ocultă despre Dumnezeu, despre om și despre mântuire etc. este greșită. De aceea, ocultismul fiind o rătăcire, o deviere este interzis de Dumnezeu, el implicând contactul direct și ralierea la forțe străine, vrăjmașe lui Dumnezeu. Datorită forțelor demonice care acționează prin intermediul idolului venerat, Biblia condamnă cu atîta vehemență idolatria și practicile oculte.

Dumnezeu spune că anumite lucruri Îi aparțin doar Lui: „Lucrurile ascunse sînt ale Domnului ...” (Deuteronom 29.29), omul fiind dator să se ferească de acestea cu desăvîrșire.

Aplicată la ocultism, interdicția este motivată nu atît de faptul că asemenea captări de energie ar fi false, ci pentru că ele pot fi interpretate în mod eronat, cu consecințe fatale în domenii de o importanță deosebită pentru om cum ar fi, de exemplu, mîntuirea.

Preocuparea manifestată față de ocultism va conduce întotdeauna spre concluzii greșite deoarece omul, fiind o creatură căzută, nu are înzestrarea și abilitatea necesare unei orientări sigure într-un astfel de mediu spiritual; el este incapabil de discernămînt între bine și rău, între adevăr și ficțiune

pe tărîmul învățăturilor oculte, unde fiecare „descoperire” făcută sub imboldul curiozității constituie o veritabilă cutie a Pandorei.

Însuși lui Daniel i-a fost necesară o dotare suplimentară, o putere în plus, înțelepciune specială de la Dumnezeu, atribuită lui în împrejurări deosebite pentru a fi în stare să discearnă unele probleme oculte.

Implicarea lui Daniel în ocultismul babilonean este în mod cert, o excepție de la norma biblică de evitare totală a ocultismului, dar acest lucru a fost necesar datorită circumstanțelor legate de robia babiloneană, de scopul lui Dumnezeu cu Daniel și de influența pe care acest om trebuia să o aibă asupra Imperiului Babilonean și al celui Persan.

Este de la sine înțeles că acest ocultism divin, manifestat prin vise sau vedenii simbolice, nu are nevoie de dicționare explicative pentru interpre-tarea diverselor semne visate. Oamenii sfinți ai lui Dumnezeu, care au avut parte de ele, le-au înțeles prin Duhul Sfint, avînd certitudinea că în mod intenționat și cu un scop expres le-au fost hărăzite de Domnul. (6).

Dr. Kurt Koch, o personalitate în domeniul ocultismului, distinge și demonstrează cu exem-ple patru moduri diferite în care o persoană poate ajunge victima practicării ocultismului:

1. Prin consacrare voită și fățișă lui Satan;
2. Prin transfer ocultic de la o persoană la alta;
3. Prin experiențe personale oculte;
4. Prin implicare ereditară, datorită faptului că părinții, bunicii sau străbunicii au practi-cat ocultismul. (Există o clară coerență ereditară, pînă la a patra generație.) (7).

Diavolul este foarte familiarizat cu cea de a doua poruncă a Decalogului, care se încheie cu imperativul „Să nu te închini înaintea lor (a dum-nezeilor străini sau înaintea idolilor - n.n.) și să nu le slujești; căci Eu, Domnul, Dumnezeul tău, sînt un Dumnezeu gelos, care pedepsesc nelegiui-rea părinților în copii pînă la al treilea și pînă la al patrulea neam al celor ce Mă urăsc” (Exod 20.5).

Puterile întunericului continuă să-și revendice dreptul asupra persoanelor care au ajuns în sfera de influență a acestora și, în sprijinul acestei afir-mații, pot fi date sute de exemple pentru a arăta

---

6 Faptele Apostolilor 16.9,10: „Noaptea, Pavel a avut o vedenie: un om din Macedonia stătea în picioare și i-a făcut următoarea rugăminte: »Treci în Macedonia și ajută-ne!« După vedenia aceasta a lui Pavel, am căutat îndată să ne ducem în Macedonia căci înțelegeam că Domnul ne cheamă ca să le vestim Evanghelia.”

7 Geneza 15.16: „În al patrulea neam, ea (sămînța lui Avraam - nota noastră) se va întoarce aici; căci nele-guierea amoriților nu și-a atins încă vîrfurile.”

cît de serios consideră Satan această problemă.

Puterile întunericului continuă să-și revendice dreptul asupra persoanelor care au ajuns în sfera de influență a acestora și, în sprijinul acestei afirmății, pot fi date sute de exemple pentru a arăta cît de serios consideră Satan această problemă.

Dr. Koch afirmă că pînă și citirea cărților oculte este periculoasă. Persoana respectivă poate deveni medium fără să-și dea seama, acest lucru avînd consecințe deosebit de grave asupra vieții lui spirituale. De aceea, cărțile de magie și obiectele oculte (amulete etc.) trebuiesc distruse, deoarece sînt purtătoare ale unor blesteme ascunse.

Tragedia constă și în faptul că mulți dintre ocultişti, parapsihologi etc. nu pot abandona ocultismul, fiind în imposibilitatea de a-i rezista chiar atunci cînd sînt conștienți de pericolul iminent care îi amenință, întrucît sînt dominați de o forță spirituală negativă care îi depășește. Cîți dintre aceștia nu au suferit cumplit și cîți n-au murit în împrejurări dramatice pentru faptul de a fi încercat să se lepede de asemenea practici! Lumea pe care aceștia au contactat-o nu își abandonează cu ușurință victimele. Pe tărîm ocult, entitățile cu aparență benefică sînt, de fapt, entități destructive prefăcute în „îngeri de lumină”, cu scop de înrobire a oamenilor și de pregătire a acestora pentru o slujbă de lungă durată, care deseori devine fatală.

Învățătura creștină afirmă că demonii implicați în asemenea fenomene sînt ființe spirituale care cîndva fuseseră într-o strînsă părtășie cu Dumnezeu; acum, ca ființe spirituale căzute, nutresc o dușmănie implacabilă nu numai împotriva lui Dumnezeu, ci și împotriva omului, creatura Sa. Ele îi consideră pe oameni ca fiind creați pentru o părtășie specială cu Dumnezeu, ființe care într-un anumit sens l-au înlocuit pe Satan, care se bucurase mai înainte de un privilegiu deosebit în imediata apropiere a lui Dumnezeu.

Biblia afirmă însă că pînă și cel mai slab creștin este net superior celei mai teribile puteri demonice a întunericului (8). Această putere spirituală rezidă în Hristos. Biblia nu pune accentul pe demoni. Fiecare creștin trebuie să fie centrat pe Isus, nu pe forțele răului; dar în același timp, el trebuie să fie conștient de realitatea obiectivă a lui Satan și a slujitorilor lui care, deși cred în existența lui Dumnezeu, nici nu-L iubesc (9), nici nu-I aduc închinăciune, căci se tem de judecata

---

8 1 Ioan 5.4: „... pentru că oricine este născut din Dumnezeu biruiește lumea; și ceea ce cîștigă biruința asupra lumii este credința noastră.” 1 Ioan 2.13 b: „Vă scriu, tinerilor, fiindcă l-ați biruit pe cel rău.”

9 1 Ioan 4.20: „Dacă zice cineva »Eu Îl iubesc pe Dumnezeu« și-l urăște pe fratele său, pe care îl vede, cum poate să îl iubească pe Dumnezeu, pe care nu-L vede?”

care îi așteaptă (10). Cu toate acestea, ei continuă să fie rebeli, intensificându-și acțiunile pînă în aceste zile de pe urmă (11).

Atitudinea Bibliei față de ocultism

Cu referire la ocultism, învățătura biblică este extrem de clară și de explicită; sîntem avertizați să nu avem de-a face cu ocultismul, sub nici o formă.

Pentru aceasta, textul din Deuteronom 18.10-14 este cel mai expresiv: „Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă fiul sau fiica prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descîntător, nimeni care să întrebe pe cei ce cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să-i întrebe pe morți. Căci oricine face aceste lucruri este o urîciune înaintea Domnului ... Tu să te ții în totul totul tot numai de Domnul Dumnezeuul tău. Căci neamurile acelea pe care le vei izgoni, ascultă de cei ce citesc în stele și de ghicitori; dar ție, Domnul, Dumnezeuul tău, nu îți îngăduie lucrul acesta.”

Spiritismul devenise la un moment dat, o abatere majoră în Israel, condamnată capital de Dumnezeu. (12) Saul, primul rege, este prezentat, în acest sens, ca un exemplu pentru posteritate (13): faptul de a fi recurs la serviciile vrăjitoarei din En-Dor (vezi 1 Samuel 28.1-17), nu numai că a fost cauza căderii lui personale, dar a marcat și momentul în care Dumnezeu l-a ridicat pe David în locul lui la cîrma poporului Israel.

Manase, cel mai preocupat cu spiritismul și cel mai depravat (acestea două mergînd mîna în mîna), și-a sacrificat fiii și fiicele pe altarele demonilor (zeii sau idoli, fiind identificați în Scriptură cu demonii și ca parte integrantă a forțelor aliate cu Satan).

Cuvîntul „idol” în ebraică, sau în greacă „phantom” are semnificația de simplă apariție. În spatele acestor idoli însă, stau la pîndă forțele demonice. Cînd omul se angajează în închinare idolatră, demonii își exercită puterea asupra lui. De aceea, nu este de mirare că profeții erau atît de vehement porniți împotriva idolatriei și implicit, inamici ai spiritismului (14), vestind exilul drept

---

10 Iacov 2.19: „... și dracii cred ... și se înfioară.”

11 Apocalipsa 12.12: „Vai vouă, pămînt și mare! Căci diavolul a coborît la voi, cuprins de o mînie mare fiindcă știe că nu mai are decît puțină vreme.”

12 Levitic 20.27: „Dacă un bărbat sau o femeie cheamă duhul unui mort sau dacă se îndeletnicește cu ghici-rea, să fie pedepsit cu moartea ...”. Exod 22.18: „Pe vrăjitoare să n-o lași să trăiască.”

13 10.13,14: „Saul a murit pentru că s-a făcut vinovat de fărădelege față de Domnul, al cărui cuvînt nu l-a păzit, și pentru că a întrebat și a cerut sfatul celor ce cheamă morții. Nu l-a întrebat pe Domnul; de aceea Domnul l-a omorît, și împărăția a dat-o lui David, fiul lui Isai.”

14 1 Samuel 15.23: „Căci neascultarea este tot atît de vinovată ca ghicirea, și împotrivirea nu este mai puțin vinovată decît închinarea la idoli și serafimi ...”. Ieremia 32.35: „Au zidit înălțimi lui Baal în valea Ben-Hinom, ca să

pedeapsă a neascultării (*) și îndemnînd poporul să adopte o atitudine corectă: „Dacă, însă, vi se va zice: »întrebați-i pe cei ce cheamă morții și pe cei ce spun viitorul, care șoptesc și bolborosesc«, răspundeți: »Nu va întreba oare un popor pe Dumnezeul său? Îi va întreba el pe cei morți pentru cei vii? ...«" (Isaia 8.19).

În Noul Testament găsim descrisă aceeași atitudine față de forțele întunericului: Isus Hristos ia întotdeauna atitudine împotriva puterilor demonizante; apostolul Pavel accentuează că „un idol este totuna cu nimic" (1 Corinteni 8.4), deci că nu are o existență reală, dar pune în evidență faptul că închinăciunea adusă unor asemenea închipuiri este suficientă pentru ca cineva să devină partener al demonilor; magicienii din Efes, convertiți la adevărata credință, și-au ars în public cărțile de vrăjitorie, conștienți că nu-I pot servi și lui Hristos și forțelor demonice.

În Apocalipsa vrăjitoria, ca și cei ce o practică, sînt condamnați în termenii cei mai categorici. Ea este pusă pe aceeași treaptă cu crima, cu idolatria, cu păcătuirea în trup (15), iar originea satanică a acestor practici este clar explicată în Apocalipsa 16.13-14: „Apoi am văzut ieșind din gura balaurului, din gura fiarei și din gura Inorocului mincinos trei duhuri necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sînt duhuri de draci, care fac semne nemaipomenite și care se duc la împărații pămîntului întreg, ca să-i strîngă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic".

Nu sînt greu de sesizat motivele pentru care Biblia ia o atitudine atît de hotărîtă și fără echivoc împotriva celor care se ocupă cu ocultismul și iată de ce: În primul rînd, deoarece persoanele respective se supun unui control exercitat de o putere împotrivoare lui Dumnezeu.

---

treacă prin foc lui Moloh pe fiii și pe fiicele lor; lucru pe care nu li-l poruncisem; și nici nu-Mi trecuse prin gînd că au să facă asemenea groză-vii ca să ducă pe Iuda în păcat." Ezechiel 21.21: „Căci împăratul Babilonului stă la răscrece, la capătul celor două drumuri, ca să dea cu bobii; el scutură săgețile, întreabă terafimii și cerce-tează ficatul."

Mica 5.12-14: „Voi nimici cu desăvîrșire descîntecele din mijlocul tău și nu vei mai avea vrăjitori; voi nimici cu desăvîrșire idolii tăi și stîlpii idolești din mijlocul tău și nu te vei mai închina la lucrarea mîinilor tale; voi nimici cu desăvîrșire din mijlocul tău Astarteele și-ți voi dărîma idolii." (") Ieremia 27.4,6,9,10: „Așa vorbește Domnul oștirilor, Împăratul lui Israel ... : »Acum dau toate aceste țări în mîinile robului Meu, Nebucadnețar, împăratul Babilonului ... De aceea, să nu-i ascultați pe prorocii voștri, pe ghicitorii voștri, pe visătorii voștri, pe citito-rii voștri în stele și pe vrăjitorii voștri care vă zic: »Nu veți fi supuși împăratului Babilonului!« Căci ei vă prorocesc minciuni, ca să fiți depărtați de țara voastră, ca să vă izgonesc și să pieriți«. Ieremia 32.28,29,34: „De aceea, așa vorbește Dom-nul: » Iată, dau cetatea aceasta în mîinile haldeilor și în mîinile lui Nebucadnețar, împăratul Babilonului. Haldeii, care luptă împotriva țării acesteia, vor intra, îi vor pune foc și o vor arde împreună cu casele pe acoperișurile cărora au adus tămîie lui Baal și au turnat jertfe de băutură altor dumnezei, ca să Mă minie ... și-au pus uriciunile idolești în Casa peste care este chemat Numele Meu și au spurcat-o.«"

15 Apocalipsa 9.21: „Și nu s-au pocăit de uciderile lor nici de vrăjitoriile lor, nici de curvia lor, nici de furtașagurile lor."

Apocalipsa 18.23: „Lumina lămpii nu va mai lumina în tine și nu se va mai auzi în tine glasul mirelui și al miresei, pentru că negustorii tăi erau mai-marii pămîntului, pentru că toate neamurile au fost amăgite de vrăjitoria ta ..."

Apocalipsa 21.8: „Dar cît despre fricoși, necredincioși, scîrboși, ucigași, curvari, vrăjitori, închinători

În al doilea rînd, pasiunea într-o cunoaștere ocultă constituie o tentativă de depășire de către om a unor limite stabilite de Dumnezeu, (unele lucruri, după cum am amintit, aparținîndu-I doar Lui).

Mîncînd, la sugestia diavolului, din pomul cunoașterii binelui și răului, omul a căzut sub controlul dușmanului din lumea invizibilă. Ce-i drept, a ajuns la un anumit grad de cunoaștere, dar aceasta nu i-a adus decît suferință și un statut de dependență față de rău. Pînă atunci, ca urmare a unei strînse părtașii cu Dumnezeu, omul nu simțea nevoia să distingă binele de rău, pentru că avea parte doar de binele oferit de Dumnezeu.

În al treilea rînd, setea de putere de exploatare și de dominare a supranaturalului este opusă (16) atitudinii normale a unei creaturi față de Creator.

Apoi, în al patrulea rînd, Dumnezeu interzice contactul omului cu forțele demonice deoarece acestea îi sînt primejdioase și în final, distructive.

În Noul Testament ne sînt date exemple (17) de intrare în om a diavolilor: femeia gîrbovă, fiica femeii canaanence, îndrăcitul gherghesean etc.

Potrivit învățăturilor lui Isus, a fi sub controlul unui spirit demonic este ca și cînd casa ta ar fi invadată de cineva josnic și nedorit: „Nimeni nu poate să intre în casa unui om tare și să-i jefuiască gospodăria decît dacă l-a legat mai întîi pe omul acela tare; numai atunci îi va jefui casa” (Evan-gheia după Marcu 3.27). Ori, Dumnezeu nu vrea acest lucru pentru creaturile Sale.

Lucrul cel mai rău, cedarea în fața oculis-mului, înseamnă manifestarea urii față de Dum-nezeu, deoarece denotă nesupunere fățișă; și cum am văzut, neascultarea este tot atît de vinovată ca și vrăjitoria (1 Samuel 15.23 - vezi nota de la pagina 32). Nu fără noimă vrăjitoria și imoralita-tea sînt menționate atît de des împreună, atît în viața de zi cu zi, cît și pe paginile Scripturii (*).

---

16 Mica 6.8: „Ți s-a arătat, omule, ce este bine; și ce alta cere Domnul de la tine decît să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?”

17 Luca 13.16: „Dar femeia aceasta, care este o fiică a lui Avraam și pe care Satana o ținea legată de optsprezece ani ...”.

Marcu 7.30: „Și cînd a intrat femeia în casa ei, a găsi copila culcată în pat, și ieșise dracul din ea.” Luca 8.27:

„Cînd a ieșit Isus la țarm, L-a întîmpinat un om din cetate, stăpînit de mai mulți draci.”

(*) Galateni 5.19-21: „Și faptele firii pămîntești sînt cunoscute, și sînt acestea: preacurvia, curvia, necurația, desfrînarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjibile, zavistiile, mîniile, neînțelegerile, dezbinările, certurile de partide, pizmele, uciderile, bejiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare acestora.” Apocalipsa 2.14: „Tu (Biserica din Pergam - nota noastră) ai acolo niște oameni care țin de învățătura lui Balaam, care l-a învățat pe Balac să pună o piatră de poticnire înaintea copiilor lui Israel ca să mănînce din lucrurile jertfite idolilor și să se dedea la curvie.” Apocalipsa 9.21, vezi nota (***) pagina 34. 1 Corinteni 6.9,10: „Nu vă înșelați în privința aceasta: nici curvarii, nici închinătorii la idoli, nici preacurva-rii, nici malahii, nici sodomiții ... nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu.”

Faptele Apostolilor 15.29: „... să vă feriți de lucrurile jertfite idolilor, de sînge, de dobitoace sugrumate și de curvie ...”.

Ceea ce farmecă în practicile oculte este faptul că acestea dau frâu liber instinctului profund religios existent în fiecare om, însă fără să stimuleze dragostea, sfințenia sau altruismul. În acest sens, practica ocultă este o pseudoreligie - pe drept cuvânt numită idolatrie - deoarece esența ei rezi-dă în denaturarea adevărului, marele falsificator fiind însuși Satan.

Prezicerile duhurilor rele imită profețiile bibli-ce. Duhurile căzute pot contraface, de asemenea, și darurile spirituale ca: vorbirea în limbi și interpretarea acestora. Ele pot falsifica vindecări-le care însă, sînt total diferite de tămăduirile desăvîrșite venite din partea lui Dumnezeu. Duhurile pot falsifica și închinarea, dar rezultatul acesteia nu este libertatea sau bucuria ci, dimpo-trivă, robia și frica.

În timp ce Duhul Sfînt îl convinge pe om de păcat, de dreptate și de judecată, duhul cel nesfînt al ocultismului găsește justificare pentru păcate, neagă realitatea judecării și promovează fie ideea de autoperfecționare a omului pe plan moral, fie satisfacția creată de o stare de imorali-tate grosolană.

Demonii în Sfînta Scriptură

Întreaga Biblie relevă adevărul că în spatele prac-ticilor oculte se ascund acele principii și puteri ale răului, cunoscute sub denumirea de demoni.

Biblia, de asemenea, ne prezintă cîteva dintre atributele acestora. Astfel, de pildă, ele posedă capacitatea de cunoaștere; duhul necurat ce-l stăpînea pe omul din Capernaum, adresîndu-I-se lui Hristos, îi spune: „Te știi (sublinierea noastră) cine ești: Fiul lui Dumnezeu!" (Evan-ghelia după Marcu 1.24). La fel, demonul din bărbatul efesean îi înfruntă pe fiii lui Sceva cu un argument fără drept de replică: „Pe Isus Îl cunosc, și pe Pavel îl știi; dar voi? ... Voi drept cine vă dați?" (Faptele Apostolilor 19.15).

Demonii posedă personalitate, însă îi deperso-nalizează total pe cei pe care îi subjugă: demoni-zatul din Gherghesa fusese frustrat de capacitatea de autocontrol, era lipsit de pudoare, locuind gol printre morminte, fără pace, torturat de demoni, țipînd și scrijelindu-se cu pietre ascuțite, - toate acestea denotînd lipsa identității ca personalitate unică și manifestarea unei sume de impulsuri conflictuale (Evanghelia după Marcu 5.1-9).

Capacitatea de a vorbi este de asemenea o manifestare a personalității. Și mai toți demonii la care se referă Noul Testament sînt descriși în ipostază de ostilitate față de Domnul Isus și prin viu grai; iar afirmația „Mă voi întoarce în casa mea, de unde am ieșit", redată de Domnul Isus ca

expresie a voinței duhului necurat (Evanghelia după Matei 12.44) demonstrează și capacitatea de decizie, caracteristică personalității. În paranteză fie spus, nu este oare interesant că aceste trei însușiri sînt comune proceselor psihice (cognitive, afective și volitive) specifice omului?

Biblia face o distincție netă între vindecări, pe de o parte și exorcism, pe de altă parte. Aceasta reiese clar din mesajul trimis de Domnul Isus lui Irod: „Iată că scot draci și săvîrșesc vindecări ...” (Luca 13.32). Domnul Isus nu își puna mîinile peste cei demonizați, ci le poruncea demonilor să-i părăsească. El nu socotea că o boală L-ar fi putut impurifica, pe cînd punerea mîinilor înseamnă o identificare cu cel peste care se pun mîinile; deci nu și le puna peste cei demonizați.

Domnul Isus nu iniția acțiuni speciale de exorcism ci, atunci cînd întâlnea demonizați, ori cînd aceștia erau aduși la El, scotea demonii adresîndu-li-Se acestora și nu celor posedăți, muștrînd duhurile și poruncindu-le să nu se mai întoarcă.

O relatare atotcuprinzătoare a unei asemenea intervenții benefice o găsim în Marcu 9.14-25: Cînd au ajuns la ucenici, au văzut mult norod împrejurul lor și pe cărturari întrebîndu-se cu ei. .. El i-a întreat: »Despre ce vă întreați cu ei?« Un om din norod l-a răsuns: » Învățătorule, l-am adus la Tine pe fiul meu, care este stăpînit de un duh mut...«. Cînd a văzut Isus că norodul vine în fuga mare spre El, a muștrat duhul și i-a zis: » Duh mut și surd, îți poruncesc să ieși din copilul acesta și să nu mai intri în el.«" (Subliniera noastră).

Domnul Isus Însuși nu manifesta nici o tendin-ță de a conversa cu duhurile necurate.

În relatarea lui Matei (Matei 8.28-32), ca și în cea a lui Marcu (Marcu 5.2-20), inițiativa dialogării și dorința de a ajunge la un compromis vin din partea demonilor.

În Noul Testament găsim un singur caz de exorcism exercitat de la distanță, descris în Matei 15.21-28 și în Marcu 7.24-30: În vreme ce Domnul Isus se afla în ținuturile Tirului și ale Sidonului, o femeie intervine în favoarea fiicei sale, care era stăpînită de un duh necurat. Mișcat profund de credința mamei, Domnul Isus îi spune: „O, femeie, mare este credința ta! Facă-ți-se cum voiești”, iar evanghelistul Marcu precizează: „Și cînd a intrat femeia în casa ei, a găsit-o pe copilă culcată în pat; și ieșise dracul din ea."

Cînd demonii sînt alungați din om, schimbarea este imediată: „... și iată că cel ce fusese îndrăcit și avusese legiunea de draci, ședea jos, îmbrăcat și întreg la minte" (Marcu 5.15). Fiind întreat de ucenici referitor la motivul pentru care ei nu reușiseră să-l vindece, Domnul Isus le răsunde, că pentru această misiune de exorcizare, este nevoie de o strînsă părtășie cu Dumnezeu. Lipsa lor de credință (la Matei) și de rugăciune (la Marcu) era cauza nemijlocită a eșecului lor.

Dacă exorcismul este considerat doar ca o tehnică la îndemîna omului și nu ca urmare a unei strînse părtășii cu Dumnezeu, care lucrează prin om, atunci acest exorcism este sortit eșecului. Numai printr-un mandat divin sînt capabili oamenii de fapte de excepție: „Atunci i-a chemat la Sine pe cei doisprezece și a început să-i trimită, doi cîte doi, dîndu-le putere asupra duhurilor necurate ... Scoteau mulți draci și ungeau cu untdelemn pe mulți bolnavi și îi vindecau" (Evanghelia după Marcu 6.7,13); „După aceea, Domnul a mai rînduit alți șaptezeci de ucenici și i-a trimis, doi cîte doi, înaintea Lui ... Cei șaptezeci s-au întors plini de bucurie și au zis: *Doamne, chiar și dracii ne sînt supuși în Numele tău*» (Evanghelia după Luca 10.1,17).

În încheierea acestui capitol, redăm cîteva dintre manifestările celor demonizați:

- a) atitudini agresive;
- b) desfășurarea unor forțe fizice anormale;
- c) Capacitatea de cunoaștere extrasenzorială;
- d) amnezie sau reacții violente, ori izbucniri de rîs necontrolat chiar numai la auzirea numelui lui Isus, a cuvintelor Bibliei etc.;
- e) imposibilitatea de a se ruga, chiar dacă persoana respectivă dorește lucrul acesta;
- f) unor stări de neliniște, de panică sau de violență, sesizate chiar și de animale.

Celor exorcizați trebuie să li se explice că mîntuirea lor este completă numai prin credința în jertfa Domnului Isus Hristos (Romani 5.20; Efeseni 1.7, 13-14; 1 Ioan 1.7-9; Galateni 1.4; Coloseni 1.4; 1 Petru 1.19; 2.24).

II. Parapsihologia - ocultism științific

„Multe căi îi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte.” Proverbe 14.12

Parapsihologia, psihotronica, metapsihologia sau bioenergetica etc., cum mai este numită așa-zisa disciplină a fenomenelor psihice paranormale, nu sînt altceva decît denumiri moderne ale ocultismului.

Accentuăm faptul că parapsihologia nu se ocupă cu studiul unor puteri naturale înnăscute dar încă neobservate în om, ci studiază ocultismul demonismul, redefinit ca fenomen psi latent. Singura deosebire constă în aceea că parapsihologia modernă este mai tehnicizată și mai orientată spre investigații „științifice”, datorită progresului dobîndit de om în tehnologie, în instrumentație și în cunoașterea științifică în general.

Contrar opiniei majoritare și a afirmațiilor parapsihologilor, descoperirile în domeniul energiei psihice realizate prin tehnologii moderne - departe de a fi atît de noi, pe cît par de uimitoare - ele sînt, de fapt, foarte vechi.

Este foarte important să nu diluăm gravitatea implicării în ocultism prin redefinirea acestuia. Deseori, parapsihologia etichetează ocultismul ca fiind un fenomen natural, inofensiv, însă pe fondul multor fenomene parapsihologice acționează demonicul.

Scriptura îl numește pe Satan „un mincinos și un asasin inițial” (18), unul care distruge și omoară prin falsuri cu aparențe de probitate științifică, cea mai eficientă tactică fiindu-i camuflajul. Dia-volul nu-i spune nici unei persoane „Eu sînt Satan și dorința mea este ca sufletul tău să se piardă!”

Dimpotrivă, el este un demagog versat, cu multe fațete. Psihologului îi promite: „Îți voi da adevă-rata cunoaștere și înțelegere a lumii psihice”; pe ocultist îl amăgește spunîndu-i: „Îți voi oferi răspunsurile privitoare la ultimile secrete ale creației”. El îl incită pe omul religios și pe cel moral la redobîndirea raiului, prin strădania de cîștigare a unui statut de absolută integritate morală prin efort propriu. Raționalistului îi declară net: „Eu nu sînt nicăieri; nici măcar nu exist!”

De numele divine, de citate biblice sau de alte simboluri creștine se folosește ca de o mască, atunci cînd vrea să-și ascundă adevărata identitate, prinzîndu-i în plasa lui pe cei creduli și chiar pe unii creștini. Oare ce șanse de supraviețuire ar avea copiii noștri dacă am scrie pe sticlutele cu

---

18 „El de la început a fost ucigaș; și nu stă în adevăr, pentru că în el nu este adevăr. Ori de cîte ori spune o minciună, vorbește din ale lui, căci este mincinos și tatăl minciunii (Evanghelia după Ioan 8.44).

otrăvuri pe care le avem în casă, cu litere aurite, împodobite cu flori strălucitoare, titlul celui mai frumos basm?

Diavolul este - repetăm - un strateg iscusit; da-că o metodă dă greș, el va încerca alta. Oricine este implicat în ocultism, fie el denumit științific sau oricum altfel, trebuie să înțeleagă faptul că el nu promovează cauza dezvoltării personale, că nu contribuie la înălțarea spirituală a societății și nici măcar la progresul științific. Dimpotrivă, astfel de practici vor fi cauza căderii lui, cu consecințe nefaste asupra urmașilor.

Repetăm: parapsihologia, cu toate pretențiile ei, nu este studiul unei noi ramuri a științei, ci practicarea ocultismului deghizat sub o nouă formă, tendențios înșelătoare. Pretenția de a avea autoritate asupra lumii spirituale este, în fond, re-beliune. Omul se erijează într-o entitate spirituală care poruncește forțelor transcendente; el vrea ca Dumnezeu să-i stea la dispoziție - și nicidecum invers - iar această nesăbuită aroganță deschide larg ușile magiei.

Cum a luat naștere parapsihologia? Care îi este obârșia?

În a doua jumătate a secolului al nouăsprezecelea, teoria evoluționistă a lui Darwin a distrus credința în Dumnezeu și implicit în Biblie, în rîndurile multora dintre contemporanii savanțului. S-a răspîndit atunci ideea că existența omului nu este condiționată de existența primordială a unui Creator. Astfel, Dumnezeu a fost înlăturat din conceptul de existență umană individuală, comunitară, universală; de asemenea și Cuvîntul Lui - Biblia.

Poate că nici o altă idee modernă nu este atît de responsabilă de negarea lui Dumnezeu și a Cuvîntului Său, ca această teorie a pretinsei evoluții. Roadele ei se mai văd și astăzi.

În mod inevitabil, darwinismul le-a dat unora un impuls indirect spre ocultism: simțindu-se frustrați de transcendență, încotro aveau să se mai îndrepte? În concepția acestor oameni prinși în vraja noii teorii, nu mai exista nici o realitate spirituală, nici imoralitate personală, nici mîntuire. Singura șansă a omului era să trăiască un număr de ani, în funcție de capacitatea de adaptare, după care urma anihilarea. Cu alte cuvinte, „Mama Natură”, după un îndelung șir de tatonări, ar fi creat capodopera, creierul uman, pentru ca mai apoi, din lipsă de resurse sau de imaginație, să-l hărăzească drept hrană viermilor!

Ca o reacție împotriva darwinismului, proliferarea spiritismului a fost privită de unii ca o speranță de a dovedi realitatea spirituală și supra-viețuirea psihicului după moartea individului, o încercare de a readuce realitatea spirituală în viețile lor golite de sens.

La sfârșitul aceluiași secol, al nouăsprezecelea, unii teologi au susținut cercetarea așa-numitului „fenomen psi” pentru a dovedi existența dimensiunii spirituale; erau aceiași teologi care crezuseră cândva în autoritatea biblică, dar care capitulară în fața teoriilor materialist-evoluționiste formulate de Charles Darwin. Acum, necredința în suveranitatea lui Dumnezeu i-a condus spre ocultism, cu nădejdea zadarnică de a-și revitaliza credința. Asemenea fenomene nu sînt străine însă nici zilelor noastre.

Printre cei care au abandonat credința în autoritatea biblică au fost miile de intelectuali dornici de a-și umple vidul prin căutarea unui nou fel de viață. Prin aceasta, n-au făcut altceva decît să plonjeze în domeniul științelor oculte, care păreau să ofere „viață și sens lumii moarte a darwinismului și a materialismului”, pe care tocmai ei l-au fortificat prin lipsa lor de credință în Dumnezeu și în Cuvîntul Său. Mîndria, autoînșelarea și supranaturalismul pe care îl practică îi țin departe de Adevăr. Confundînd satanismul cu divinul ei văd cercetarea psi ca o „confirmare” a Bibliei, pe care cândva tot ei o respinseseră.

Capcana acestei cercetări constă în aceea că, în locul acceptării bazate pe credință, Biblia este interpretată în lumina parapsihologice, promovîndu-se ideea că toți oamenii își pot dezvolta energii psihice, ca unii care sînt deja divini. Această capacitate - susțin ei - ar fi posibilă prin diferite exerciții, prin autoperfecționare și nu prin nașterea din nou. Iată eroarea, iată amăgirea!

Mai mult: majoritatea parapsihologilor așa-zis creștini văd cercetarea psi drept o confirmare a minunilor biblice, ca o evidență a supraviețuirii sufletului după moartea trupească și ca o dominație a realității spirituale asupra materialismului. Ba mai mult, tocmai acești parapsihologi „creștini” se amăgesc folosind rezultatele cercetărilor lor pentru a demonstra că, la urma urmelor, Biblia este adevărată.

Învățătura biblică arată că minunile nu-l vor convinge pe cel necredincios de necesitatea mîntuirii. Fariseii au fost martorii oculari ai minunilor înfăptuite de Domnul Isus și totuși, reacția lor a fost aceea de a încerca să-L omoare (19). În pilda despre bogatul nemilostiv, Domnul Isus spune clar despre frații bogatului că „nu vor crede nici chiar dacă ar învia cineva din morți” (Evanghelia după Luca 16.31). Nu este de aceea de mirare că și cei mai înverșunați materialisti, odată ce au experimentat puterile oculte, nu le vor mai rezista, îndreptîndu-se mai degrabă spre spiritism decît spre creștinism, deoarece vidul se cere a fi umplut fie cu adevăr, fie cu minciună.

---

19 Matei 12.13,14: „Isus a zis omului aceluia: »Întinde-ți mîna!« El a întins-o, și mîna s-a făcut sănătoasă ... . Fariseii au ieșit afară și s-au sfătuit cum să-L omoare pe Isus.”

Biblia nu are nevoie de sprijinul - oricum neputincios - al „dovezilor” parapsihologiei referitoare la existența și autenticitatea manifestărilor psihice: Adevăratul creștin crede în Cuvântul insuflat al lui Dumnezeu, crede în minuni, crede în învierea lui Isus, care este o dovadă suficientă și de netăgăduit.

Vehiculul predilect al ocultismului a fost spiritismul. De aceea nu este surprinzător faptul că, în marea lor majoritate, cercurile parapsihologice au fost fondate de spirițiști, iluștri savanți amăgiți, care încercau să-i dea spiritismului o fațadă științifică. (Fundația de Parapsihologie a fost inițiată de faimosul medium Eileen Garrett; Asociația de Prietenie a Frontierelor Spirituale a fost fondată de renumitul medium Arthur Ford, iar Colegiul Britanic de Științe Psihice l-a avut drept ctitor pe faimosul medium J. H. McKenzie).

Parapsihologia a avut și are încă de luptat din răsputeri pentru un dram de probitate științifică. Dată fiind natura și originea ei, ar fi surprinzător să dobândească măcar o minimă respectabilitate în ochii savanților de bună credință, de vreme ce parapsihologia așa-zis „științifică” nu este decât ocultism. Astronautul Edgar Mitchell, care se ocupă acum de parapsihologie, admite că nu e ușor să tragi liniile de marcație între ocultism și parapsihologie. Iată doar câteva exemple de arti-cole evidente oculte apărute în numerele recente ale revistelor de parapsihologie: „Analiza unei ședințe mediumistice printr-o metodă nouă”, ASPR - octombrie 1968; „Reîncarnarea, corpuri astrale și componența psi”, ASPR - aprilie 1979; „Eileen J. Garrett - o apreciere” - iulie 1971; „Cărți oculte la Universitatea din Pittsburg” - iulie 1971.

Este regretabil faptul că în zilele noastre mulți creștini mai privesc parapsihologia ca fiind ceva pozitiv, ca o dovadă științifică a existenței supranaturalului. În acest sens, au fost redactate numeroase lucrări în care se adoptă o atitudine deosebit de favorabilă fenomenelor parapsihologice. Notăm însă următorul adevăr: Biblia, Cuvântul lui Dumnezeu, este pe poziție de netă împotrivire oricăror implicări oculte. Prin urmare, a fi un parapsiholog creștin înseamnă de fapt a fi un creștin ocultist.

Cu toate acestea, în unele locuri se manifestă o insistentă opțiune din partea unor „creștini” parapsihologi pentru implicarea bisericilor în cercetarea parapsihologică. „Dacă mesajul este »bun«” - zic ei - „și dacă acesta este spre »bine-le« omenirii, înseamnă că el este de proveniență divină; dacă este un mesaj de natură egoistă și vizînd un profit personal, el nu poate fi din partea lui Dumnezeu”.

Acestui argument li se raliază mulți parapsihologi creștini. Ei pretind că a fi un medium

dum-nezeiesc este spre „binele” omenirii și că deci, nu este condamtabil. Postîndu-se pe această poziție, ei neagă interdicția categorică a Scripturii, folosindu-i învățătura doar în scopul sprijinirii propriei lor răzvrătiri și propagînd teoria unei condamnări limitate, datorate numai spiritismului fraudulos.

În opoziție cu această concepție, Biblia afirmă cu claritate că orice fenomen supranatural provine fie de la Dumnezeu, fie de la Satan.

Celor ce nu cred în revelațiile scripturale, asemenea enunțuri senzaționale cu specific ocult, Ie par ca și o evanghelie cu un mesaj extraordinar, lotuși, parapsihologia nu va da o interpretare corectă a Scripturii, ci una ocultistă. Necredința rămîne, dar oamenii sînt „ajutați”, în numele lui Hristos (!) să fie receptivi față de ocultism.

Parapsihologii așa-ziși „creștini” sînt entuziasmați de fenomenul psi doar pentru că ei nu au crezut niciodată pe deplin în Biblie. Ei se scuză afirmînd că Biblia, privită cîndva ca lipsită de valoare, „vine acum la viață” datorită interpretărilor parapsihologice. Rugăciunea abia în această conjunctură ar avea sens, de vreme ce parapsihologia a demonstrat că mintea poate contacta o altă minte; Dumnezeu este astfel lăsat undeva în fundal, doar ca o ființă impersonală.

O altă teză a parapsihologiei susține că moartea nu înseamnă inexistență (anihilare, ca în doctrina materialist-evoluționistă), căci oamenii pot simți mîngîierea unor licăriri din realitățile lumii de dincolo, mîngîiere obținută prin cerceta-re și practică parapsihologică. (Despre aceasta ne vom ocupa mai detaliat în capitolul următor.)

Mulți adepți ai psihologiei experimentale țin să dea toate asigurările posibile pentru a-și convinge semenii - ca și pe ei înșiși, de altfel - că puterile demonice pot acționa pozitiv asupra omului. Abilitățile lor psihice sînt însă contrare voinței lui Dumnezeu, în sensul că nu-L onorează pe Isus Hristos.

Celebrul medium Edgar Coyce este un exemplu notoriu în acest sens. El a reușit să își dezvolte asemenea abilități paranormale pe care, deși le-a suspectat ca fiind satanice, le-a folosit totuși sub pretextul de mai bine pentru umanitate. Rezultatul - distrugerea a *mii* de vieți și în final, propria sa ruinare.

De cele mai multe ori, spiritele rele se deghe-zează în spirite bune și chiar săvîrșesc unele lucruri bune, însă numai cu scopul de a-i abate pe oameni de la calea adevărului și a mîntuirii (Vezi nota de la pagina 28). Ele dau iluzia unei înalte spiritualități, însă nu aceasta este adevărata spiritualitate.

Istoria omenirii dovedește, pe de altă parte, că omul nu poate mânui suficient de bine forțele obișnuite, cu atât mai puțin le poate dirija pe cele supranaturale.

Se spune că puterea corupe. În cazul acesta, forțele supranaturale negative corup la modul superlativ și doar cei neînțelepți vor ignora un asemenea pericol.

Parapsihologii susțin că energia recent evidențiată prin studii și practici psihotronice ar fi înăscută în om, că ar avea un caracter natural și că este accesibilă oricui ignorând - conștient sau nu - că practic, este vorba despre puteri demonice. „Ar putea fi ceva rău în dorința de a dezvolta o energie »naturală«? De ce trebuie considerată neapărat demonică?” se întrebă ei.

Mai mult: unii dintre aceștia consideră puterile paranormale ca fiind un dar de la Dumnezeu și exercitându-le, se dau înșiși trimișii Lui. Întocmai așa procedează și falșii profeți, lăsând să se înțe-leagă că orice critică este inadmisibilă: „Cine are dreptul să denigreze astfel de daruri »venite din cer«". Iată cum, în mod paradoxal, lucrările lui Satan ajung să fie privite ca daruri de la Dumne-zeu! Și iată, prin urmare, cât de important este modul în care abordăm această temă.

Ce spune Biblia în legătură cu înzestrările supranaturale? Simplu: că ele provin fie de la Dumnezeu, fie din partea lui Satan, marele înșe-lător. Isus Hristos, care a reprezentat umanitatea perfectă, nedecăzută a trebuit să Se bazeze deplin pe Dumnezeu pentru înfăptuirea minunilor (20) și această putere nu L-a părăsit niciodată. La polul opus, sclava din Filipi, care avea un duh de ghici-re, și-a pierdut această capacitate de îndată ce Pavel i-a ordonat duhului care o stăpînea: „în Numele lui Isus Hristos, îți poruncesc să ieși din ea!" (Faptele Apostolilor 16.18). Dacă puterile ei ar fi fost naturale și latente, acest lucru nu ar fi avut loc. De asemenea dacă așa ar sta lucrurile. Domnul Isus nu și-ar fi îndemnat ucenicii să se roage pentru a obține astfel de putere de la Dumnezeu (1 Corinteni 14.13), ci le-ar fi sugerat dezvoltarea propriilor puteri psihice.

De regulă, cea mai palpabilă dovadă a exercitării puterii supranaturale o constituie minunile. Numai că, în vreme ce minunile dumnezeiești au ca scop glorificarea lui Dumnezeu, zidirea Bisericii și întărirea cuvîntului Evangheliei, minunile înfăptuite prin puterile întunericului, de către diferiți impostori urmăresc sprijinirea unor credințe false sau confirmarea unei pretinse proveniențe divine.

În sprijinul acestei afirmații, redăm în continuare câteva texte care reliefează natura diferită și scopul diametral opus, în funcție de natură, al minunilor:

- Ioan 9.1-3, 6,7. „Cînd trecea, Isus l-a văzut pe un orb din naștere. Ucenicii Lui L-au întreat:

---

20 Evanghelia după Matei 12.28: „... Eu scot afară dracii cu Duhul lui Dumnezeu ...".

»Învățătorule, cine a păcătuit: omul acesta sau părinții lui, de s-a născut orb?« Isus le-a răspuns: »n-a păcătuit nici omul acesta, nici părinții lui; ci s-a născut așa ca să se arate în el lucrările lui Dumne-zeu.« ... „După ce a zis aceste vorbe, a scuipat pe pământ și a făcut tînă din scuipat. Apoi a uns ochii orbului cu tîna aceasta și i-a zis: »Du-te de te spală în scăldătoarea Siloamului«. ... El s-a dus s-a spălat și s-a întors văzînd bine."

- Faptele Apostolilor 4.29,30: „Și acum, Doamne, uită-Te la amenințările lor, dă robilor Tăi putere să vestească Cuvîntul Tău cu toată îndrăzneala și întinde-Ți mîna ca să se facă tămăduiri, minuni și semne prin numele robului Tău cel sfînt, Isus."

- Faptele Apostolilor 14.3: (Apostolii) „au rămas destul de multă vreme în Iconia și vorbeau cu îndrăzneală în Domnul, care adeverea Cuvîntul privitor la harul Său, și îngăduia să se facă semne și minuni prin mîinile lor."

- Romani 15.18,19: „Căci n-aș îndrăzni să po-menesc nici un lucru, pe care să nu-l fi făcut Hristos prin mine, ca să aducă Neamurile la ascultarea de El: fie prin cuvîntul meu, fie prin faptele mele, fie prin puterea semnelor și a minunilor, fie prin puterea Duhului Sfînt."

- 1 Corinteni 14.12: „Tot așa și voi, fiindcă rîvniți după daruri duhovnicești, să căutați să le aveți din belșug în vederea zidirii sufletești a Bisericii." 1 Corinteni 12.7: „Și fiecăruia i se dă arătarea Duhului spre folosul altora."

- Evrei 2.4: „... în timp ce Dumnezeu întărea mărturia lor cu semne, puteri și diferite minuni și cu darurile Duhului Sfînt, împărțite după voia Sa."

- Exod 7.10-12; 8.6,7: „Moise și Aaron s-au dus la Faraon și au făcut cum le poruncise Domnul. Aaron și-a ridicat toiagul înaintea lui Faraon și înaintea slujitorilor lui; și toiagul s-a prefăcut într-un șarpe. Dar Faraon a chemat niște înțelepți și niște vrăjitori și vrăjitorii Egiptului au făcut și ei la fel prin vrăjit oriile lor. Toți și-au aruncat toiagele, și acestea s-au prefăcut în șerpi. Dar toiagul lui Aaron a înghițit toiagele lor. Aaron și-a întins mîna peste apele Egiptului și au ieșit broaște și au acoperit țara Egiptului. Dar și vrăjitorii au făcut la fel prin vrăjitoriile lor: au scos și ei broaște peste toată țara Egiptului."

- Deuteronom 13.1-3: „Dacă se va ridica în mijlocul tău un proroc sau un visător de vise care îți va vesti un semn sau o minune, și dacă se va împlini semnul sau minunea aceea despre care ți-a vorbit el zicînd: »haidem după alți dumnezei - dumnezei pe care tu nu-i cunoști - și să le slujim!«, să n-ascuți cuvintele aceluia proroc sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul tău, te pune la încercare ...".

- Matei 7.22,23: „Mulți îmi vor zice în ziua aceea: »Doamne, Doamne! N-am prorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?»"

- Matei 24.24: „Căci se vor scula Hristoși mincinoși și proroci mincinoși, vor face semne mari și minuni, pînă acolo încît să înșele, dacă va fi cu putință, chiar și pe cei aleși."

Faptele Apostolilor 8.9-11: „În cetatea Samaria era un om numit Simon, care zicea că este un om însemnat; el vrăjea și punea în uimire pe poporul Samariei. Toți, de la mic pînă la mare, îl ascultau cu luare aminte și ziceau: »Aceasta este puterea lui Dumne-zeu, cea care se numește >mare<«. Îl ascul-tau cu luare aminte, pentru că multă vreme îi uimise cu vrăjitoriile lui."

- 2 Tesaloniceni 2.9,10, vorbind despre „cel Nelegiuit" afirmă: „Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiuirii, pentru cei ce sînt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărată ca să fie mîntuiți."

Minunile, ca dovadă a existenței lui Dumne-zeu, sînt cerute numai de cei necredincioși, dar subliniem din nou: suprema și cea mai convingă-toare minune este învierea Domnului Isus Hristos.

- Matei 12.38: „Atunci, unii dintre cărturari și dintre farisei au luat cuvîntul și I-au zis: învățătorule, am vrea să vedem un semn de la Tine".

- Matei 16.1: „Fariseii și saducheii s-au apropiat de Isus și ca să-L ispitească, l-au cerut să le arate un semn din cer".

- Luca 11.29: „Pe cînd noroadele se strîngeau cu grămada, Isus a început să spună: »Neamul acesta este un neam viclean, el cere un semn ...<«".

- Luca 23.8: „Irod, cînd L-a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult; căci de mult dorea să-L vadă din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcînd vreo minune."

Șamanii animiști, cu toată bezna superstițiilor lor, sînt mai sinceri cînd atribuie spiritelor rele toate minunile pe care le fac. La fel și „sfinții" hinduși recunosc că toată puterea lor le vine exclusiv de la spirite, ei neavînd alte abilități pedale în afară de aceea de a se concentra. Numai recent, sub influența parapsihologiei, tot mai mulți oameni au început să-și considere pute-rile supranaturale ca fiind „latente și naturale". „Devreme ce sînt naturale, zic ei, aceste puteri nu sînt demonice". Mai mult: se susține că nici minu-nile biblice nu sînt supranaturale și că, prin urma-re, nici Isus nu este supranatural și de aceea nici unic; natura și legea impersonală ar fi suprema

realitate, pe care numai religia a imaginat-o ca Dumnezeu.

Pe linia acestui raționament, se confundă natura cu Dumnezeu, creația cu Creatorul, negându-se însăși validitatea creației ca acțiune divină, substituindu-i-se noțiunea abstractă ateistă, numită „Natură”, cu „N” majuscul, totuși conferindu-i-se unele dintre atributele divinității, cum ar fi omniprezența, eternitatea etc.

Nu există însă nici o evidență a vreunei energii extrafizice care să rezide în om și nu există, de asemenea, nici o bază scripturală care să susțină opinia că omul și cosmosul ar fi uniți printr-o energie impersonală.

Problema legată de aceste concepte diferite de energie, constă în posibilitatea reală a unei denaturări demonice. S-ar putea ca însăși lucrurile pe care Dumnezeu vrea să ni le descopere spre binele nostru, să le fie revelate ocultiştilor de către demoni. Nu este imposibil prin urmare, ca Satan, cunoscând exact distribuția energiei către organele corpului - de altminteri vitală - să o descopere ocultiştilor. Or, în cazul în care este acceptată ca venind „de la sine”, adică de la Natură, înseamnă că va detronea concepția biblică în favoarea celei oculte. Și, odată admisă, concepția ocultă va determina un anumit mod de viață, cu rezultate negative care pot fi văzute și verificate.

Consecința în acest caz va fi inevitabil, ruina. Căci după cum un pom rău nu poate da fructe bune (Matei 7.18), nici viața bazată pe asemenea învățături nu a dat, nu dă și nici nu va da rezultate bune.

Prezentăm în continuare în mod succint, o paralelă între ceea ce ar vrea să pară și ceea ce este - sau nu este - în mod real parapsihologia:

Pretențiile parapsihologici

Parapsihologia susține că se ocupă cu un nou câmp de studiu științific, având ca obiect comunicarea telepatică și alte fenomene psihice paranormale

Adevărata stare a lucrurilor

De fapt, parapsihologia nu este o știință adevărată, deși ea poate folosi metode științifice. Ea este doar o încercare de clasificare și cuantificare a puterilor și abilităților oculte, care au existat de-a lungul

istoriei. Din această cauză, para- psihologia experi-mentală a eșuat în cea mai mare măsură încercînd să facă din fenomenul psi un câmp de

studiu științific. Ocultismul va rămîne întotdeauna în afara adevăratului do- meniu științific.

Psi, sau abilitățile psihice, sînt capacități înnăscute și naturale ce pot fi dezvoltate în mod individual de către toți oamenii, printr-o instruire adecvată.

Abilitățile psi nu sînt naturale, fiind inițiate și susținute de surse din afara omului.

Deși studiul parapsihologiei poate fi periculos, dacă avem grijă, înțelepciune și discernămînt - afirmă parapsihologii - putem studia cu eficiență și fără pericole fenomenele din acest domeniu.

Toate studiile parapsihologice sînt deosebit de periculoase și trebuie evitate în întregime. Discernămîntul uman în această arie este insuficient pentru a face față complexităților implicate în acest domeniu.

Atît cercetarea parapsihologică cît și aplicațiile acesteia pot aduce omului o largă varietate de beneficii.

Nici un beneficiu nu va rezulta din practicile asociate cu această arie de cercetări, ci mai degrabă mult rău se va abate asupra acelor care sînt implicați. Implicînd din ce în ce mai mult societatea în ocultism, civilizația se va deteriora spre primitivism și superstiție cu consecințe serioase în fiecare domeniu inclusiv în cel spiritual, moral și economic.

Biblia conține sute de evenimente parapsihologice, textele ei susținând parapsihologia. (Așa-zișii parapsihologi creștini sînt în mod special încîntați de această opinie.)

Într-adevăr, Biblia conține sute de evenimente supranaturale, însă ea se opune fenomenelor parapsihologice, Biblia îl prezintă pe om ca pe o ființă lipsită de puteri supranaturale, ară-tînd că adevăratele evenimente supranaturale izvorăsc din cele două surse: fie din Dumnezeu, fie din Satan.

Parapsihologia promovează cauza adevăratei științe.

Parapsihologia distruge de fapt știința adevărată.

Din punctul de vedere al parapsihologiei așa-zise „creștine”, creștinii trebuie să fie deschiși pentru a ajuta la promovarea acestui nou domeniu, spre noi orizonturi. Darurile Duhului Sfînt nu sînt altele decît aceste abilități psihice.

Creștinii sînt avertizați să se ferească în totalitate de ocultism. Darurile Duhului Sfînt sînt în opoziție cu aceste abilități psihice . Ele pornesc dintr-o sursă diferită și produc reacții cu totul diferite.

III. Reîncarnare - da sau nu? Există viață după moarte?

Vom analiza acum două concepte care suscită un deosebit interes și care par să câștige o tot mai largă acceptare în gândirea oamenilor străini de adevărul Evangheliei:

1. reîncarnarea și
2. existența vieții după moarte.

Reîncarnarea sau, științific spus, „metempsihoza” este definită ca fiind întruparea sufletului după moartea individului, o transmigrație în una sau mai multe vieți succesive, supusă unui progres logic al purificării și avînd un curs progresiv care vizează perfecționarea și în final, contopirea sufletului cu realitatea ultimă - anihilarea.

Metempsihoză, ca doctrină, a apărut din cele mai vechi timpuri, fiind o componentă a religiilor hinduse. Odată cu răspîndirea gândirii și filozofiei orientale, dogma reîncarnării a cîștigat teren în America, în Australia și chiar în Europa dovedindu-se, alături de teoria evoluționistă, potrivnică autorității biblice și, implicit, cauza rătăcirii multor adepți ai acestei erezii. Crezul omului în reîncarnarea sa exclude ideea necesității mîntuirii și, deci, a unui Mîntuitor. Odată ce omului i se sugerează șansa unei reabilitări prin efort propriu, pe parcursul unei alte vieți, înseamnă că devin absurde însăși noțiunile de mîntuire și de judecată; de una nu are nevoie, de cealaltă nu se teme. Este vădit, prin urmare, scopul diversionist a lui Satan care încearcă, în mod subtil, să-i abată pe oameni de la adevărata cale.

Aduce Biblia dovezi în legătură cu reîncarna-rea? Categorie nu, deși mulți oameni înșelați de Satan, cred că da. Oricum, doctrina biblică a mîntuirii și doctrina reîncarnării sînt diametral opuse.

Principiile de bază ale doctrinei reîncarnării constau esențialmente în următoarele:

1. posibilitatea omului de a trăi succesiv mai multe vieți - chiar mii - pentru:
  - a) răscumpărarea relelor înfăptuite în viața sau în viețile anterioare
  - b) atingerea unui grad cît mai înalt de perfecțiune;
2. negarea necesității unui Mîntuitor și implicit a mîntuirii; în consecință, omul este capabil să ajungă prin efort propriu la cea mai înaltă treaptă de desăvîrșire, pentru aceasta omul își este sieși judecător;
3. infirmarea existenței lui Dumnezeu; realitatea supremă o reprezintă legea karma (21)

---

21 Karma (în sanscrită = „faptă”, „acțiune”, „răsplată”), componentă principală a filozofiei indiene, recunoscută în școlile vedice, în budism, în iudaism, în brahma- nism ca și în hinduism, conform căreia soarta omului, m

impersonală. Există oare posibilitatea vreunei autoperfecționări prin trăirea mai multor vieți?

Doctrina reîncarnării răspîndește ideea că omul își plătește păcatele din viața anterioară în următoarea sau în următoarele vieți, conform legii karma, răscumpărare prin care se și autoperfecționează. Acest proces al autoperfecționării este mai lent sau mai alert, în funcție de gravitatea rețelilor săvîrșite precum și de capacitatea individului de a se purifica, ajungînd în final la „perfecțiune” sau la „eliberare”.

Biblia, dimpotrivă, afirmă cu claritate că avem parte doar de o singură viață pentru a obține mîntuirea: „... oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata ...” (Evrei 9.27).

Fiind niște creaturi căzute, sîntem incapabili de a fi suficient de buni pentru a ne autoperfecționa, pentru a ajunge la standardul de sfințenie cerut de Dumnezeu - care este perfecțiunea absolută - iar Dumnezeu nu poate accepta mai puțin. Acesta a fost de fapt și scopul întrupării unice a , lui Isus Hristos: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3.16), adică ispășirea păcatului omenesc și dobîndirea, prin credință, a statutului de copii ai lui Dumnezeu, apți pentru viața veșnică. Isus Hristos a murit în locul nostru și a luat asupra Sa pedeapsa pentru păcatele noastre pentru ca, prin El, noi să putem sta neprihăniți înaintea lui Dumnezeu: „... pentru ca, odată socotiți neprihăniți prin harul Lui, să ne facem, în nădejde, moștenitori ai vieții veșnice” (Tit 3.7); „și (oamenii) sînt socotiți neprihăniți fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus” (Romani 3.24).

Biblia, deci, afirmă că autoperfecționarea sau mîntuirea bazată pe efortul uman este un drum fără speranță, care nu va duce niciodată la Dumnezeu (22).

Deoarece Isus a dobîndit mîntuirea deplină pentru noi, nu mai este nevoie să ne autoperfecționăm prin mai multe vieți, pentru a ajunge la mîntuire (23). Plata pentru păcatele

---

prezentul și în viitorul lui îndepărtat, este determinată automat de faptele sale din diferite ipostaze ale existenței. Se consideră chiar că legea karma predetermină însăși faptele individului (Dicționar de filozofie, pagina 389, Editura politică, București 1978).

22 Galateni 1.8: „Dar chiar dacă noi înșine sau un înger din cer ar veni să vă propovăduiască o altă Evanghelie, deosebită de aceea pe care ați primit-o să fie ana-tema!”

Galateni 3.24: „Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință.”

Tit 3.5: „El (Dumnezeu) ne-a mîntuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea făcută de Duhul Sfînt.”

23 Evrei 10.14: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți.”

De fapt, învierea lui Hristos neagă reîncarnarea. Dumnezeu afirmă că plata păcatului este moartea - moartea fizică și cea spirituală - aceasta din urmă însemnând separarea de Dumnezeu. Oamenii mor deoarece păcătuiesc, păcatul intrând în rasa umană începând de la Adam. Faptul că Isus Hristos a înviat (și acesta este un fapt istoric confirmat), dovedește că plata pentru păcat a fost achitată; altfel, El ar fi fost încă mort (28). Notați de asemenea că Isus nu va muri nici-odată (29). Isus a murit pentru că a luat asupra Lui păcatele noastre, ale tuturor, iar pedeapsa pentru păcat este moartea (30).

Iată așadar că, prin mesajul ei, doctrina reîn-carnării este o deviere inițiată de Satan, ea fiind opusă mesajului biblic, adică Adevărului.

Cu toate acestea, adepții metempsihozei cred în ceea ce li se par a fi experiențe autentice de reîncarnare, deși textul ocult „Oahspe” susține că asemenea experiențe sînt implantate în minte; oamenilor de către spiritele rele, pentru a se distra pe seama oamenilor. Aceasta dă o explicație plauzibilă experiențelor trăirii unor vieți anterioare care, experimentatorilor, li se par întru totul reale.

Îngerilor căzuți, care sînt în preajma omului de multă vreme le este ușur să selecteze o experiență sau mai multe, din trecutul unei persoane decedate și să o implanteze în subconștientul unui ins în viață. Acestea includ fenomene considerate de unii drept mărturii în favoarea reîncarnării, ca de pildă, recunoașterea unor locuri unde persoana respectivă nu a fost niciodată, identificarea unor ființe, necunoscute de altfel, cu fostul soț, cu fosta soție ori cu copiii dintr-o viață anterioară nu de mult curmată și care aduc o serie de detalii referitoare la acea viață.

Alte „mărturii” similare, pretinse ca dovezi ale reîncarnării sînt semnele din naștere ale nou-născuților, identice ori asemănătoare cu acelea ale unei persoane de curînd decedate, al cărei spirit se presupune a fi intrat în copii la nașterea acestora. Dar fetusul poate fi marcat încă din viața pre-natală, mai degrabă ca o consecință a practicilor oculte ale părinților, decît ca atestare a unei alte vieți anterioare.

Astfel de fenomene, deși rar întîlnite sînt considerate ca dovezi de netăgăduit în sprijinul doctrinei reîncarnării, cu toate că teoria aceasta prezintă numeroase lacune, multe dintre ele recunoscute chiar de către adepții metempsihozei.

---

28 Romani 4.25: „(Hristos, Domnul nostru) a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.”

29 Romani 6.9: „... Hristosul înviat din morți nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpînire asupra Lui.”

30 Romani 6.23: „Fiindcă plata păcatului este moar-tea; dar darul fără plată a lui Dumnezeu este viața veșnică în Hristos, Domnul nostru.”

Ce concluzii se desprind din cele de mai sus?

În primul rînd, nu există nici o evidență care să demonstreze că aceste transmutații operează asupra întregii istorii a omului; în caz contrar, lucrurile ar trebui să se îmbunătățească în lume, dar realitatea este cu totul alta.

Să luăm, de exemplu, India, țara în care doctrina reîncarnării este cel mai mult răspîndită. Conform legii karma, este contraindicat să alini suferințele oamenilor, deoarece ei trebuie să „plătească”, să-și „răscumpere” greșelile dintr-o viață anterioară. De aici decurge acceptarea fatalistă a suferinței și ca ideologie, atitudinea pasivă față de toate relele sociale.

Reîncarnarea și ocultismul au fost dintotdeauna asociate; astfel, aproape toate cercurile și școlile oculte propagă doctrina reîncarnării și încurajează toate practicile care țin de ea.

Aceste experiențe aparțin domeniului luptei spirituale (31) și reprezintă o stratagemă satanică menită să mențină în cugetul oamenilor credința falsă că nu ar exista o judecată decisivă (32), ci doar o progresie într-o viață ulterioară, despre care se presupune că ar fi mai bună și că deci, omul nu ar avea trebuință de Isus Hristos ca Mîntuitor personal.

În al doilea rînd, sînt notabile și implicațiile morale ale doctrinei reîncarnării, cu suita lor de urmări funeste. Iată doar cîteva dintre ele.

Atît literatura ocultă, cît și comunicările spiritiste justifică avortul sub pretextul că fetusul devine „viu” abia după ce spiritul intră în el, fenomenul acesta avînd loc la naștere.

Adeseori oamenii sînt sfătuiți și chiar încurajați în comiterea adulterului sau în recurgere la divorț, invocîndu-se falsul motiv că persoana respectivă nu și-ar fi găsit partenerul spiritual potrivit. Astfel de idei sînt răspîndite de așa-zisele „spirite îndrumătoare”, despre care se pretinde că se reîncarnează, sau de către „terapeuții psihici”. Asemenea învățături subminează fățiș unitatea familiei.

Acestă doctrină justifică, deasemenea, imoralitatea sexuală, facilitînd înclinațiile spre homosexualitate sau bisexualitate. Potrivit acestei teorii, rolurile de bărbați sau de femei sînt tranzitorii, (fiecare ins fiind, în mod virtual, o ființă de sexe opuse în viețile anterioare. Bărbaților li se sugerează că sînt purtătorii unui spirit feminin, care a ales să locuiască într-un trup de bărbat și vice-versa. În felul acesta, relațiile sexuale normale sînt suprimate în favoarea pervertirii

---

31 Efeseni 6.12: „Căci noi n-avem de luptat împotriva cărnii și a sîngelui, ci împotriva căpeteniilor, împotriva domniilor, împotriva stăpînitorilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății care sînt în locurile cerești.”

32 Faptele Apostolilor 17.31: „(Dumnezeu) a rînduit o zi, în care va judeca omul după dreptate, prin Omul pe care L-a rînduit pentru aceasta ... .”

sexuale. În aceasta se găsește și explicația faptului că există atît de mulți „guru” (călăuzitori în ocultism) bisexuați.

Pentru a evidenția absurdul doctrinei reîncarnării, să ne imaginăm cum ar fi formulat crezul acesteia, în antiteză cu enunțurile biblice:

„Căci pentru mine a trăi înseamnă ... răscumpărarea greșelilor vieții anterioare, și a muri înseamnă șansa unei reîncarnări ciclice.”

Filipeni 1.21: „căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este un câștig.”

„Este o favoare să plec din această viață și să revin în alta, mai bună”.

Filipeni 1.23: „Aș dori să plec din această viață și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine.”

„A fi departe de trup înseamnă șansa unei reîncarnări ...”

2 Corinteni 5.1: „Știm ... că dacă se desface casa pămîntească cortului nostru trupesc, avem o clădire în cer ... .” (= a fi acasă cu Dumnezeu).

„Omului îi este dat să trăiască mai multe vieți după care vine o ... nouă reîncarnare.”

Evrei 9.27: „... oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata.”

„Legea karma diriguiește faptele omului; acesta nu trebuie decît să accepte legitatea doctrinară.”

Tit 3.5: „El ne-a mîntuit nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui prin spălarea nașterii din nou și prin înnoi-rea făcută de Duhul Sfînt ...”.

„Ținta omului este ... perfecționarea continuă prin acțiunea legii karma care operează de-a lungul mai multor vieți, pînă la perfecțiunea finală.”

Evrei 10.14: „Căci printr-o singură jertfă El a făcut desăvîrșiți pentru totdeauna pe cei ce sînt sfințiți.”

„Omul este propriul său judecător.”

Faptele Apostolilor 17.31: „(Dumnezeu) a rînduit o zi, în care va judeca lumea după dreptate ...” 2 Corinteni 5.10: „Căci toți trebuie să ne înfățișăm înaintea scaunului de judecată”.

„Nu există altă răscumpărare decît prin »cunoașterea«, experimentarea - nota noastră - sinelui interior nemuritor și prin identificarea cu el în »Nirvana«.” (33)

Efeseni 1.7: „În El (Isus) avem răscumpărarea, prin sîngele Lui iertarea păcatelor ... “.

---

33 „Nirvana” - termenul provine din verbul „nirva” - a se stinge, așa cum se stinge focul care nu este întrețînut. Viața prezentă este o suită continuă de procese, de distrugeri și de nașteri, asemenea unei flăcări care arde, care nu mai este ceea ce a fost și care încă nu a devenit altceva. Înțelegem astfel, Nirvana este un fel de moarte, dar o moarte care vrea să însemne tot-odată nașterea a ceea ce nu fusese încă înainte. (Ernest Stere, „Din istoria doctrinelor morale”, volumul I, pagina 30, nota 21, Editura științifică și enciclopedică, București, 1975).

Paul Popescu-Neveanu, în „Dicționar de psihologie”, pagina 456, Editura „Albatros”, București 1978.

Există viață după moarte?

Fenomenul morții este un subiect la modă astăzi; dovadă multitudinea articolelor și cărților publicate, precum și numeroasele seminarii organizate pe această temă. Asistăm la o mișcare sociologică mereu crescândă, menită să prezinte moartea într-un sens pozitiv, blînd și de aceea nebiblic.

Acest mod de prezentare a morții este urmarea creșterii influenței ocultismului, care tinde să valideze „științific” opinia că pentru fiecare om moartea este un țel bun, de dorit.

Este necesar să se facă, de la bun început, o netă distincție între moartea clinică, aparentă și moartea biologică. (*) Astfel, în vreme ce moartea biologică intervine după ce viața a încetat să fie în organele vitale, în toate celulele organismului, moartea aparentă are, la prima vedere, aspectul de deces, fiind potențial sau spontan, reversibilă.

Cercetări deosebite în domeniul morții clinice au fost făcute de către mai mulți savanți cum sînt doctorii: Elizabeth Kubler-Ross, Karl Osis și Kaymond Moody, care au publicat deja un număr impresionant de lucrări, ce au devenit extrem de populare. Amintim doar bine cunoscutele lucrări ale lui R. Moody „Life after Life” (Viață după viață) și „Reflexions on Life after Life” (Reflecții despre viață după viață).

Fenomenul „morții clinice”

Unele persoane, readuse la viață după ce fuseseră declarate decedate, au relatat că au fost conștiente de tot ceea ce s-a petrecut de-a lungul întregii perioade în care au fost considerate „moarte”. Asemenea fenomene au loc în rîndurile oamenilor cu apartenențe diferite din punct de vedere al concepțiilor și credințelor, de la atei și pînă la hinduși, cuprinzînd o arie geografică considerabilă.

În cartea sa „Life after Life” dr. R. Moody relatează cincizeci de asemenea cazuri care, deși diferă mult, au în esență cîteva elemente comune cum ar fi: detașarea de corp și comunicările ne-verbale cu diferite spirite (rude și prieteni morți) sau cu o „ființă de lumină”. Această ființă este extrem de primitoare și de iubitoare, îndemnînd persoana „moartă” să încerce o reevaluare a propriei vieți, prezentîndu-i o panoramă instantanee a evenimentelor majore trăite. La un moment dat, cel în cauză se găsește în fața unei bariere sau a unui prag peste care nu i se permite să treacă. I se spune că trebuie să se întoarcă deoarece nu a sosit încă vremea să moară cu adevărat. Dar pacea și liniștea, pe care le experimentează în această stare sînt atît de îmbietoare încît nu mai

simte nici un imbold de întoarcere. Cu toate acestea, potrivit deciziei de mai sus, se pome-nește dintr-o dată în trupul lui, readus la viață.

Există însă câteva probleme care necesită clari-ficări de natură să excludă orice interpretare eronată. În primul rând, aceste persoane nu au experimentat adevărata moarte biologică, adică încetarea ireversibilă a funcțiilor vitale, ele fiind - toate - readuse la viață. Dar Noul Testament ne spune că judecata nu are loc decît după moartea reală (Evrei 9.27: „... oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judeca-ta.”). Moartea clinică este identificată prin absen-ța funcțiilor vitale. Dar dacă aparatura medicală nu poate detecta unele semne ale vieții, aceasta nu înseamnă neapărat că ea nu mai există.

O atenție deosebită trebuie acordată impactu-lui personal al acestor experiențe. Aproape fără excepție, ele alungă teama de moarte, creînd o opinie falsă privind continuitatea existenței după deces, în sensul că „primirea” care i se face persoanei în cauză este plină de căldură, de înțe-legere și de afecțiune, indiferent de faptul că decedatul a dus o viață plină de păcate. Scriptura, pe de altă parte, este foarte clară în afirmația că doar cel ce crede în Isus Hristos, primindu-L ca Mîntuitor personal, nu trebuie să se teamă de moarte (34). Pentru ceilalți, moartea aduce jude-cata și separarea de Dumnezeu, Izvorul a tot ce este bun (35). De fapt, teama de moarte și con-vingerea că există o judecată iminentă (36) îl fac pe om să ia în considerare mesajul biblic, primindu-L pe Hristos.

Ceea ce urmăresc aceste „experiențe ulterioare morții” este să le dea necredincioșilor o falsă asi-gurare că în viața lor totul este în ordine, că așa este natural și că, prin urmare, nu au nici o nevo-ie de pocăință, adică de o schimbare a atitudinii lor față de Hristos și, deci, nici a vieții pe care o trăiesc. Dacă starea de după moarte este atît de minunată și de vreme ce nu există nimic care să-ți inspire teama, atunci la ce bun o schimbare?

---

34 1 Corinteni 15.54-57: „Cînd trupul acesta supus pu-trezirii se va îmbrăca în neputrezire, și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemurire, atunci se va împlini cuvîntul care este scris: »Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?« ... Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos.”

35 Evrei 9.27: „... oamenilor le este rînduit să moară o singură dată, iar după aceasta vine judecata ...”.

Matei 25.41,46: „Apoi le va zice celor de la stînga Lui: »Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui.« ... Și aceștia vor merge în pedeapsa veșnică, iar cei neprihăniți vor merge în viața veșnică.”

36 Ioan 16.8: „Și cînd va veni El, va dovedi lumea vino-vată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” Evrei 2.2,3: „Căci dacă Cuvîntul vestit prin îngeri s-a dovedit nezguduit și dacă orice abatere și orice neascultare și-au primit o dreaptă răsplătire, cum vom scăpa noi dacă stăm nepăsători față de o mîntuire atît de mare ...?”

Evrei 2.14,15: „Astfel dar, deoarece copiii sînt părtași sîngelui și cărnii, tot așa și El Însuși, a fost deopotrivă ”părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul și să izbăvească pe toți aceia care, prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor.”

Este evident că aceste experiențe se opun adevărului biblic referitor la moarte.

Pe de altă parte, trebuie arătat că nu toate persoanele au asemenea experiențe. Multe nu le au deloc, iar altora nu le sînt plăcute, ci de-a dreptul oribile. Oricum, există suficiente evidențe pentru a le demasca drept amăgiri intenționate, și iată de ce.

În primul rînd, experiența în sine este înșelă-toare. Dumnezeu spune că moartea este un dușman și nu un prieten (37).

Moartea fizică este rezultatul judecării lui Dumnezeu asupra păcatului. Pentru cei necredincioși ea implică moartea spirituală, adică separarea de Dumnezeu; nici vorbă de pace și de bucurie pe un alt tărîm al existenței.

În al doilea rînd, ceea ce pretind unii că le apare sub chipul unei „ființe de lumină” nu este nici Isus Hristos, nici un înger sfînt ci, poate, mai degrabă, însuși Lucifer sau un alt mesager de al lui, deoarece nu le adresează nici un îndemn la pocăință.

Apoi, în al treilea rînd, prietenii sau rudele, așa-zis moarte, pe care le întîlnesc nu pot fi cei trecuți din viață, deoarece Scriptura ne adeverește că sufletele celor nemîntuiți își continuă existența în agonie, în locul de pedeapsă (38) iar mîntuiții sînt cu Hristos (39).

În al patrulea rînd, există în aceste „trăiri după moarte” un paralelism clar cu fenomenele oculte. Mii de medii exprimă aceleași păreri despre moarte, provenite din experiențele proprii de depersonalizare și de comunicări cu spiritele.

Creștinii adevărați sînt conștienți că aceste spirite - „morții”, care sînt contactați în ședințele de spiritism - sînt de fapt demoni, care-și însușesc înfățișarea psihică a decedatului evocat, pentru a-i înșela pe oameni cu privire la ceea ce va fi după moarte.

Un alt aspect important al problemei în cauză este acela că persoanele care se preocupă cu cercetarea unor asemenea experiențe, nu rareori, sfîrșesc prin a fi direct implicate în ocultism. Robert Monroe, Dr. Kubler Ross și Dr. Raymond Moody sînt și ei implicați și mărturisesc că au

---

37 Ezechiel 33.11: „Pe viața Mea, zice Domnul, că nu doresc moartea păcătosului, ci să se întoarcă de la calea lui și să trăiască ...”

1 Corinteni 15.26: „Vrăjmașul cel din urmă, care va fi nimic, va fi moartea.”

38 Luca 16.23,24: „Pe cînd era el (bogatul - nota noas-tră) în Locuința morților, și-a ridicat ochii în sus, l-a văzut de departe pe Avraam și pe Lazăr în sînul lui, și a strigat: »Părinte Avraame, fie-ți milă de mine și trimite-l pe Lazăr să-și moaie vîrful degetului în apă și să-mi răcorească limba; căci grozav sînt chinuit în văpaia aceasta.«.”

2 Petru 2.9: „... Domnul știe să izbăvească din încercare pe oamenii cucernici și să-i păstreze pe cei nelegiuți ca să fie pedepsiți în ziua judecării.”

39 2 Corinteni 5.8: „Da, sîntem plini de încredere și ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul.”

Filipeni 1.23: „... aș dori să mă mut și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine.”

spirite îndrumătoare. Este clar, prin urmare, că imixtiunea demonilor în această experiență este o certitudine și că Satan este direct interesat în confirmarea „științifică” a unei false opinii asupra morții.

Convingerea noastră este că nici un credincios nu trebuie să se lase amăgit de asemenea experiențe spirituale, care sînt contrare Bibliei și strică Cuvîntul lui Dumnezeu, și nici nu trebuie să permită nici unei experiențe, de orice fel ar fi ea, să răspîndească învățături teologice adiționale, asupra unor subiecte pe care Biblia nu le revelează.

Deoarece încă prea mulți oameni acordă credit feluritelor experiențe așa-zise creștine, inclusiv acelor care demonstrează efectiv existența spiritului după moarte și receptivitatea acestuia la evocările celor vii, ori contactarea celor „morți”, considerăm necesar a-i avertiza să le respingă în întregime, ele fiind false și extrem de dăunătoare. Nu este deloc surprinzător că parapsihologia, ocultismul pretins „științific” le susține cu atîta ardoare.

Sînt multe persoane care au primit cu un deosebit entuziasm aceste „dovezi” ale existenței sufletului după moarte. Să nu uităm însă că astfel de cercetări ale morții clinice îi îndepărtează pe oameni de credința privind mîntuirea, judecata, susținînd încrederea în Cuvîntul Evangheliei pe baze așa-zis „științifice”.

Trebuie să fim foarte circumspecți în legătură cu asemenea cercetări, chiar dacă se sprijină pe unele argumente creștine, întrucît vor conduce la interpretări oculte ale evenimentelor biblice, anulîndu-le semnificația reală.

De asemenea, cărțile zise „creștine” care analizează aceste fenomene trebuiesc privite cu o deosebită grijă, dacă nu chiar cu suspiciune, cînd experiențele relatate, puse chiar pe seama unor creștini, sînt folosite ca argumente forte pentru a aduce noi date referitoare la existența după moarte. Acolo unde însăși Scriptura tace, trebuie să tăcem și noi, închizînd bariera în fața oricărei învățături străine,

Apostolul Pavel a avut o experiență deosebită - poate extra-corporală - pe care nici el însuși nu și-a putut-o explica. Dar ceea ce subliniază cu fermitate este faptul că nu i s-a permis să relateze detaliile experienței sale). Această experiență se deosebește net de cele actuale.

Un alt efect al acestor experiențe constă în posibilitatea dezvoltării necromanției, sub masca cercetării „științifice” asupra morții. Deoarece implică contactul cu morții, asemenea experiențe pot fi folosite în sprijinul promovării unei baze pretins științifice, pentru studierea mediumismului.

Dacă cei care decedează experimentează con-tactarea altor morți, cum poate fi oare promovată „obiectivitatea științifică”, dacă oamenii refuză studierea contactului pe viu cu cei morți, prin intermediul mediumisticii?

Ne îndeplinim o îndatorire sfântă atrăgând atenția asupra faptului că Dumnezeu nu îngăduie astfel de experiențe și că Biblia le condamnă în mod sever (40). Însăși publicarea relatărilor referi-toare la astfel de experiențe nu poate decît să conducă spre o mai largă acceptare a iminentului pact cu invizibilul infernal (41), mai ales că îi amă-gește pe oameni cu ceea ce le și place să audă: „Vei trăi veșnic; nu există consecințe negative, indiferent de felul în care îți trăiești viața!”

Chiar cu riscul de a deveni incozi, în calitate de creștini, avem obligația morală să le prezen-tăm oamenilor adevărurile biblice ale Dumnezeu-lui dragostei și al iubirii pentru cei ce cred în El și deopotrivă, judecata Sa aspră - dar dreaptă - împotriva celor ce nu vor să creadă.

---

40 Deuteronom 18.10-12: „Să nu fie la tine nimeni care să-și treacă pe fiul său sau pe fiica sa prin foc, nimeni care să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descîntător; nimeni care să-i întrebe pe cei care cheamă duhurile sau dau cu ghiocul, nimeni care să-i întrebe pe morți .” Levitic 19.26 b, 31: „Să nu ghiciți după vîrcolaci, nici după nori. ... Să nu vă duceți la cei ce cheamă duhuri-le morților, nici la vrăjitori: să nu-i întrebați, ca să nu vă spurcați cu ei.”

41 Isaia 28.15,16: „Pentru că ziceți: »Noi am făcut un legămînt cu moartea, am făcut o învoială cu Locuința morților: cînd va veni urgia apelor năvălitoare, nu ne va atinge, deoarece avem ca loc de scăpare neadevărul și ca adăpost minciuna«, de aceea așa vorbește Domnul Dumnezeu: »Iată, pun ca temelie în Sion o piatră, o piatră încercată, o piatră de preț, piatra din capul unghiului clădirii, temelie puternică; cel ce o va lua ca sprijin nu se va grăbi să fugă!«”

IV. Au vizitat oare extraterestrii pământul în timpuri străvechi ?

Dînd dovada unui discernămînt deosebit, Erich von Däniken a intuit dorința multor oameni de a găsi o explicație „de dincolo” pentru o serie de fenomene și realități inexplicabile. Pentru aceasta i-a fost utilă și abilitatea publicitară remarcabilă, cărțile lui fiind editate și vîndute într-un tiraj de peste 30 de milioane de exemplare.

Succesul publicistic repurtat și influența imensă exercitată asupra unei largi mase de cititori, s-au datorat mai ales faptului că autorul a explicat aceste fenomene și curiozități evidente, prin prisma intervenției unor vizitatori extraterestri.

Receptivitatea cititorilor lui Däniken față de explicațiile superficiale prezentate, își găsește explicația și în faptul că omul a fost creat cu dorința cunoașterii a ceea ce este deasupra sau în afara lui - un Dumnezeu, sau dumnezei exercitînd o putere mai mare decît cea umană.

Celor care Îl resping pe Dumnezeu, Erich von Daniken le oferă o plauzibilă, dar total neconvîngătoare alternativă. Aceasta însă, nici măcar nu este originală. O înclinație similară poate fi găsită în Vechiul Testament, în întoarcerea israeliților spre Baal, atunci cînd nu au mai vrut să accepte standardul vieții de sfințenie cerut de Iehova. Baal, care se traduce prin „domn”, era zeul cerurilor, stăpînul fulgerului și al tunetului. Paralelismul este evident.

Cari Sagan, profesor de astronomie și director al Laboratorului de studii planetare, de la Univer-sitatea Corneli (S.U.A.), a avut dreptate cînd a scris în prefața cărții „Dumnezeul din spațiul revelat” că - cităm: „Popularitatea lui Erich von Daniken trebuie, cred, să aibă origini teologice”.

De fapt, atacul real a lui Daniken nu este numai împotriva arheologiei, astronomiei și eru-diției; atacul real și subtil este împotriva Bibliei, a Dumnezeului revelat de Biblie, împotriva lui Isus Hristos și a speranței oferite de Evanghelie.

Deși cărțile lui Däniken abundă în erori și ineptii, totuși sînt acceptate de milioane de oa-meni. Aceasta, pentru că omul simte nevoia înțe-legerii anumitor fenomene și, neacceptînd Cuvîn-tul lui Dumnezeu, își umple vidul cu altceva.

Același Cari Sagan, citat mai sus, spunea despre cartea lui Daniken, intitulată „Carele dumnezeilor”, că este absolut îngrozitoare. Sîntem întru totul de acord cu el și de aceea ofe-rim, spre exemplificare, doar cîteva din aberațiile lui Daniken.

Vom examina cîteva supoziții legate de posibili-tatea intervenției unor ființe extraterestre în

civilizațiile Terrei. După opinia lui Erich von Daniken, aceste ființe sînt implicate în existența unor ciudate și inexplicabile obiecte, găsite în diferite părți ale lumii și de asemenea, în unele scrieri antice.

Pentru a da apă la moară acestor teorii, Daniken fie modifică sau exagerează anumite date, fie le folosește greșit, în mod voit tendențios. Iată cîteva exemple de prezentare eronată a unor asemenea date:

- prin anul 3.000 î.e.n., în Peru nu existau incași, cum pretinde Daniken;
- blocurile de piatră, la care se referă Daniken sînt de 200 de tone și nu de 20.000 de tone;
- lista regilor sumerieni nu a fost imprimată și perpetuată pe sigilii și monede, ci pe tăblițe de argilă etc ...

Înainte de a reliefa modul subiectiv și neștiințific adoptat de Erich von Daniken în interpretarea unei descoperiri arheologice, vom mai menționa următoarele afirmații hazardate.

Îngerii care l-au salvat pe Lot cu ocazia distrugerii Sodomei și Gomorei (eveniment relatat în Biblie în Geneza, capitolul 19), după concepția lui Daniken erau nici mai mult, nici mai puțin decît ... roboți.

Textul din Geneza 28.12, care vorbește despre „scara lui Iacov”, s-ar referi pur și simplu la încărcarea cu materiale (combustibil, aparatură) a unei nave spațiale.

Cel mai breaz „cal de bătaie” al lui Daniken îl reprezintă basorelieful cunoscut sub numele de „astronautul” din Palenque, pe care Erich von Daniken îl descrie astfel: „partea din față a corpului este puțin aplecată, ca a unui motociclist ... Astăzi, orice copil îi poate identifica vehiculul ca fiind o rachetă. Încovoindu-se astfel, personajul manipulează un număr nedefinit de butoane de comandă și are piciorul stîng pe un fel de pedală. Hainele îi sînt adecvate: pantaloni scurți, cu o curea lată. Apoi, printre atîtea tuburi obișnuite, identificăm ceva ca o antenă. Călătorul nostru spațial, nu numai că este aplecat înainte, într-o stare de tensiune, ci se și uită cu atenție la un aparat ce se află în dreptul feței sale.”

Daniken apreciază că, dacă acest argument nu este acceptat de către oamenii de știință ca o dovadă a existenței unor vizitatori extraterestri, atunci ar trebui să punem la îndoială integritatea savanților.

El continuă: „o privire lipsită de prejudecăți aruncată asupra acestei imagini, l-ar determina și pe cel mai sceptic cercetător să se oprească și să privească.” Ce nonsens!

Care este, de fapt, realitatea?

1. Acest basorelief provine dintr-un mormînt descoperit într-o necropolă maya din Palenque, în Mexic. El a fost sculptat pe capacul unui sarcofag;
2. A fost găsit în anul 1954, nu în 1935, cum a pretins inițial Daniken;
3. „Astronautul” are picioarele goale și posibil, e fără jachetă. îi putem număra degetele picioarelor. (Primul astronaut ... desculț? Și de ce nu are nici mănuși de protecție?);
4. El poartă obișnuții pantaloni maya, scurți, ceea ce înseamnă că are dezveli-tă și o parte a picioarelor;
5. Capul îi este în exteriorul așa-zisei rachete;
6. Antena, despre care relatează Daniken, nu este altceva decît obișnuita coafură maya;
7. Pe „rachetă” stă pasărea venerată în Guatemala, Quetzal (42);
8. În imagine sînt reprezentați și șerpi (tot călători spațiali?).

De fapt „racheta” nu este altceva decît un tron cu părțile lui componente, pe care le putem recunoaște cu ușurință: suporturile pentru brațe, speteaza, ornamentele etc ... Astfel de tronuri erau folosite de către demnitarii maya, precum și de către cei ai popoarelor învecinate, drept lectici. Date fiind distanțele mari pe care erau folosite uneori, din motive de confort, aceste fotolii portabile puteau fi înclinate sub diferite unghiuri, așa cum este cel din imaginea de pe capacul sarcofagului.

Se apreciază că basorelieful datează din anul 683 e.n. (aproximativ), specialiștii bazîndu-se în stabilirea vechimii pe elementele gliptografice maya pe care le conține. Or, această dată nu coïncide nici pe de parte cu intervalul de timp în care, după opinia lui Daniken, pămîntul ar fi fost vizi-tat de către extratereștri. Cunoaștem de fapt, chi-ar și numele celui reprezentat în imagine: Pacal.

În ipoteza că pretenția lui Erich von Daniken ar fi corectă, „astronautul” ar fi fost pur și simplu decapitat deoarece, așa cum spuneam, capul acestuia este în afara așa-zisei rachete.

Sub tron este sculptat un gnom, monstru al pămîntului, care era considerat păzitorul lumii subpămîntene. Totul concordă, prin urmare, cu simbolismul religios caracteristic monumentelor funerare și nu are nici o legătură cu astronautica, cu atît mai mult cu cît în interiorul sarcofagului a

---

42 Quetzalcoatl (Șarpele-cu-pene), pasăre simbolică a regenerării, corespunsător maya kukulcan, zeul principal mayas, creatorul universului (Victor Kembach, „Dicționar de mitologie generală”, Editura „Albatros”, București, 1983).

și fost găsit scheletul lui Pacal. (Probabil că, la urma urmelor, racheta nu a decolat!)

În imagine, Pacal este înfățișat într-o stare de suspensie între cele două lumi - a celor vii și a celor morți - iar așa-numita „cască” este de fapt reprezentarea grafică a unei tulpini de porumb.

Cînd von Daniken susține - cităm - „astăzi orice copil ar putea identifica acest vehicul cu o rachetă”, el se referă probabil și la „flacăra” pe care o vede țîșnind prin coada presupusei sale ra-chete. „Coadă” este nici mai mult, nici mai puțin decît un șarpe cu două capete, sculptat deasupra plantei de porumb cu frunzele ei mari și cu rădă-cinile pe care Daniken le ia drept „flăcări”! (43).

În unele ediții, von Daniken a modificat un-ghiul imaginii cu 90 grade, așa încît scaunul „astronautului” să facă un unghi drept cu planul solului, pentru a sugera poziția de start a rache-tei. De asemenea, el a reprodus imaginea de pe capacul sarcofagului în așa fel încît o parte din brațele și din speteaza tronului să iasă din cadru, denaturînd ansamblul prin camuflarea unor deta-lii revelatoare. Vis-a-vis de aceste date ale proble-meii, sîntem datori să tragem concluziile necesare.

Sîntem întîi neplăcut surprinși de acest mod ne-științific de abordare a unei probleme care ar tre-bui să constituie un obiectiv de riguroasă analiză, cu adevărat științifică.

Deoarece astfel de absurdități și-au cîștigat o largă popularitate ne punem, în mod legitim, întrebarea: pe ce considerent este totuși acceptat von Daniken?

Primul răspuns este acela că el oferă o nouă re-ligie. În toată lumea milioane de oameni sînt gata să-i accepte teoriile, producînd unul dintre cele mai uluitoare fenomene ale zilelor noastre: căuta-rea de noi zei, cu scopul venerării. „Marile religii geografice - creștinismul, hinduismul, islamis-mul” - scria Erich von Daniken în revista „News-week” din 8 octombrie 1973 - „pot să treacă. Eu aștept să apară o nouă religie; o religie a necunoscutului, a indescriptibilului, a inefabilului: ceva ce nu putem înțelege.” Cu alte cuvinte haosul, produsul revoluției lui Satan.

Oricît de seducătoare ar apărea cititorului nea-vizat sugestiile lui Daniken, acestea rămîn tot speculații nebunești, lipsite de orice bază reală. Remarcile sale trădează ignoranța cea mai crasă în materie de arheologie, de astronomie etc ... El mîzgălește „petele albe” ale cunoștințelor științi-fice cu elemente pseudoștiințifice.

Mulți oameni au cedat ispitei de a renunța la religie, considerînd că pot îmbrățișa în compensa-ție știința, mai ales în scopul explicării unor fenomene oculte. Eșuînd în această

---

43 De notat și cultul mitic al zeului-șarpe „Quetzalcoatl”, legat de începuturile cultivării porumbului, Astfel, el ar avea o ipostază în zeul porumbului, Cinteotl (Victor Kernbach, „Dicționar de mitologie generală”, Editura „Albatros”, București, 1983).

încercare hazardată, ipotezele aparent plauzibile ale lui Daniken au găsit un teren propice pentru a le umple vidul cu presupuneri lipsite de sens. Vrînd să fie convingător și acceptat, von Daniken le oferă credulilor nu numai o nouă „creație”, un nou „zeu” și o nouă „știință”, ci și o nouă religie, chintesența ipotezelor sale aberante, care trebuie - și sînt - respinse de toți oamenii de bună credință.

Unei lumi care respinge adevărurile spirituale, dar care nu poate accepta nici eronata concepție materialistă despre lume și viață, Erich von Daniken îi oferă iluzia unui nou răspuns pentru începuturile vieții.

Unei generații contemporane cu nemaipomeni-tele zboruri cosmice el îi aruncă provocarea refe-ritoare la posibilitatea aducerii vieții pe planeta noastră de către ființe extraterestre; von Daniken se opune savanților în asemenea măsură încît se identifică cu cititorii, „Noi știm mai bine” fiind stilul lui lingușitor.

Este notabil și faptul că scrierile lui au apărut într-o perioadă ce coincide cu o crescîndă „respectabilitate” a fenomenelor O.Z.N.

Ce putem spune astăzi despre O.Z.N.-uri? Sînt ele oare reale? Sînt simple farse? Un lucru este cert: explicațiile includ atît teorii naturaliste (Menzel și Klass) cît și teorii extraterestre (aparținînd în majoritate cercetării fenomenelor O.Z.N.), deci teorii pur ocultiste.

Noi credem că aceste fenomene sînt de origine ocultă și specific demonice, fiind mașinații ale îngerilor decăzuți, simbolizați prin șiretenia gabaonișilor (Iosua 9).

Pretinsele răpiri puse pe seama O.Z.N.-urilor, nu sînt evenimente reale; ele sînt implantate în mintea celor care se cred „victime” ale răpitori-lor, în urma unor trăiri hipnotice sugerînd răpirea.

Examinarea acestor fenomene a evidențiat o mulțime de caracteristici predominante, dintre care cităm:

- intrarea în contact cu o entitate suprana-turală, identică cu a mediilor spiritiste;
- producerea de traume fizio-psihologice;
- transmiterea unor mesaje cu pronunțat caracter nebiblic;
- implicarea în asemenea experiențe a per-soanelor care fie că au deja un fundal ocultist sau abilități psihice paranorma-le, fie că vor dezvolta astfel de abilități curînd după producerea experimentului, cum a fost cazul astronautului Edgar Mitchell.

În concluzie, convingerea noastră este că:

- fenomenul O.Z.N. nu este de natură ex-traterestră, ci își are originea în jurul planetei noastre;
- entitățile spirituale în cauză au fost și sînt alături de pămînteni de-a lungul istoriei umane, sub diferite înfățișări, pînă la apropiata și definitivă lor arunca-re pe pămînt (44);
- forțele spirituale rebele sînt capabile să amăgească și să producă dezastre chiar simulînd bunăvoința și cele mai nobile intenții;
- spiritele operează și pe plan fizic dar mai ales pe cel psihic;
- Dumnezeu le-a stabilit limite de acțiune și de potențe.

Există așadar, o similitudine între fenomenele O.Z.N. și între cele oculte. Teoria O.Z.N.-urilor și a ființelor extraterestre încearcă să le ofere oamenilor o speranță umanistă de salvare, de origine extraplanetară, constituindu-se în consecință, într-o deviere de la adevărata Cale și de la Adevărul revelat.

---

44 Apocalipsa 12.3-4,7-12: „În cer s-a mai arătat un alt semn: iată, s-a văzut un mare balaur roșu, cu șapte capete, zece coarne și șapte cununi împărătești. Cu coada trăgea după el a treia parte din stelele cerului și le arunca pe pămînt. ... Și, în cer, s-a făcut un război. Mihail și îngerii lui s-au luptat cu balaurul. Și balaurul, cu îngerii lui, s-au luptat cu el, dar n-au putut birui; și locul lor nu li s-a mai găsit în cer. Și șarpele cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume, a fost aruncat pe pămînt; și, împreună cu el, au fost aruncați și îngerii lui. Și am auzit în cer un glas tare care zicea: »Acum a venit mîntuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru, și stăpînirea Hristosului Lui; pentru că pîrișul fraților noștri, care zi și noapte îi pîra înaintea Dumnezeului nostru, a fost aruncat jos. ... De aceea, bucurați-vă ceruri, și voi care locuiți în ceruri! Vai de voi, pămînt și mare! Căci diavolul a coborît la voi, cuprins de o mînie mare, fiindcă știe că are puțină vreme.«"

V. Falsa religie

„Doamne, dacă am vrea să plecăm de la Tine, ... la cine să ne ducem? Doar Tu ai cuvintele vieții veșnice”. Ioan 6.68

Noi sîntem siliți să ne înscriem într-un mod de viață creștin dar, la un moment dat al maturității noastre spirituale sîntem confrunțați cu obligația unei alegeri. Avem posibilitatea respingerii învățăturilor lui Dumnezeu, însă în acest caz, la ce vom adera? Dacă îi vom refuza principiile, încotro ne vom îndrepta? Dacă vom nega autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu, ce fel de autoritate vom recunoaște?

Greșeala omului este că, în general, se îndreap-tă cu venerație spre o creatură a lui Dumnezeu și nu anume spre Creator.

De-a lungul istoriei umane, Satan și-a promovat cauza prin intermediul religiei, deoarece omenirea este esențialmente religioasă, sim-țind nevoia imperioasă a închinăciunii fie înaintea lui Dumnezeu, fie în fața unui idol. Această necesitate este la fel de valabilă astăzi, precum a fost și în vremurile păgînismului preistoric.

Fariseii, deși puneau atîta preț pe religiozitate, erau mai periculoși pentru Isus decît însăși prosti-tuatele și decît cei ce păcătuiau pe față, deoarece religiozitatea cu care se împăunau fariseii îi înlăn-țuia, ca pe niște sclavi, de ceva fals (aceasta fiind credința lor că sînt perfecți înaintea lui Dumnezeu și că, deci, nu au nevoie de pocăință și implicit nici de un Mîntuitor) așa încît, doar cuvintele lui Isus puteau să-i elibereze. Nici astăzi nu sînt străine astfel de lucruri. Generația noas-tră, care oscilează între scepticism și credulitate, între materialism și religiozitate, este o pradă ușoară pentru Satan.

Atunci cînd este măiestrit mascată, falsa religie devine una dintre cele mai destructibile arme din arsenalul lui Satan. Iată motivația avertismentu-lui dat de Domnul Isus: „Căci se vor scula Hris-toși mincinoși și proroci mincinoși; vor face semne mari și minuni pînă acolo încît să-i înșele - dacă ar fi cu putință - chiar și pe cei aleși” (Evanghelia după Matei 24.24).

Falsitatea cultelor necreștine

În zilele noastre cultele proliferază rapid datoriti-tă mai multor factori, dintre care cităm:

1. Declinul marilor confesiuni creștine, zise „istorice”. O creștinătate care și-a pierdut dimensiunile verticale, și-a pierdut puterea, sarea. Ea nu este doar insipidă, ci de-a dreptul nocivă

(45).

2. Larg răspândita ignoranță în ceea ce pri-vește conținutul Bibliei. Nivelul de cu-noaștere scăzut, asociat cu un grad ma-re de respect pentru Scriptură, netezeș-te drumul învățătorilor religioși lipsiți de scrupule. La rîndul lor, aceștia uzea-ză de autoritatea biblică în scopul unor foloase personale, sau pentru răspîndi- rea anumitor idei total nebiblice.

3. Nevoia omului de un suport într-o lume care dă impresia că se prăbușește. Deziluzia provocată de către organizați-ile bisericești, de politică și de materia-lism, crează dorința aderării la un cult, în nădejdea depășirii unei frontiere, altminteri ineluctabile.

Sînt destui cei care susțin că „toate religiile duc la Dumnezeu” și că poți îmbrățișa pe oricare din-tre ele, neținînd seama de faptul că Isus a spus extrem de clar: „Eu sînt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decît prin Mine” (Evan-ghelia după Ioan 14.6 - subliniera noastră).

Dacă religia înseamnă pentru mulți doar ceea ce omul spune despre Dumnezeu și nu ceea ce Dumnezeu spune despre om, avem de-a face cu o totală deviere de la adevăr. Întrucît Dumnezeu ne-a vorbit deplin prin Fiul Său, nu mai avem nevoie de altceva, peste esențialul deja rostit și înfăptuit. Mesajul desăvîrșit al lui Dumnezeu pentru om este Cuvîntul, care S-a și întrupat (46).

Orice altă pretenție de revelație suplinitoare (prin îngeri sau prin viziuni) trebuie privită cel puțin cu suspiciune.

Aproape toate ereziile mai de seamă au o hris- tologie deformată și deformantă. Cum poate avea de-a face finitul și omul căzut cu Infinitul și cu Dumnezeul perfect? Acest deziderat a fost înfăp-tuit doar de Domnul Isus. Nu există o altă punte între finit și Infinit, între om și Dumnezeu; nu există o altă șansă de reabilitare a omului, decît prin Omul Isus Hristos. El este unica și suficienta Punte; El este Sursa și Scopul tuturor lucrurilor din cer și de pe pămînt, El este Principiul de coerență între Dumnezeu și om (47).

Influența hinduismului

Lumea abundă de-o mulțime de învățături origi-nare din Orient. (48), învățături total

---

45 Matei 5.13: „Voi sînteți sarea pămîntului. Dar dacă sarea își pierde gustul, ... nu mai este bună la nimic, decît să fie lepădată și călcată în picioare de oameni.”

46 Ioan 1.1,14: „La început era Cuvîntul, și Cuvîntul era cu Dumnezeu, și Cuvîntul era Dumnezeu. ... Și Cuvîntul S-a făcut trup și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr ... .”

47 Faptele Apostolilor 4.12: „în nimeni altul nu este mîntuire; căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mîntuiți.”

48 Isaia 2.6: „Căci ai părăsit pe poporul Tău, pe casa lui Iacov, pentru că sînt plini de idolii Răsăritului și dedați la vrăjitorie ca filistenii și se unesc cu fiii oamenilor.”

distructive pentru moralitatea, spiritualitatea și pentru valo-rile creștine. Ele proclamă în mod deschis diferite forme de ocultism, de psihism, spiritism, imorali-tate sexuală etc., care au ruinat deja mii de vieți.

Dacă cineva dorește să se inițieze în cunoaște-rea supremă - spun hindușii - nu are altă cale decât aceea de a urma învățăturile unui guru (maestru, învățător), pentru că guru este unica persoană care îl poate conduce pe cineva spre Dumnezeu. De el și de discipolii săi trebuie să asculte lumea. Și oricât de straniu ar părea, mii de oameni îi ascultă. Discipolilor li se cere să trăias-că în spiritul guru-lui, să-l accepte întru totul și să-i permită să pună stăpînire pe viețile lor pentru ca astfel, guru să le poată da plinătatea sa. Tactica aceasta de atentat la libertatea de conștiință, o adoptă toți întemeietorii de confesiuni și toți succesorii lor.

Tipică celor mai multe dintre învățăturile occidentale le este doctrina despre Dumnezeu, potrivit căreia Dumnezeu se poate revela fiecărui individ, singura condiție de a-L găsi constînd în „anihilarea individualității și în cucerirea noastră prin autodisciplină". Pentru atingerea acestui țel, guru devine indispensabil; el monopolizează toate mijloacele privitoare la religie, ca și cum doar el ar cunoaște calea. Discipolii trebuie să-l găsească, să mediteze la învățăturile lui și să adere celor prescrise de el pentru a obține ilumina-re spirituală, scopul fiind mereu același: de a ajunge divin sau de a deveni Dumnezeu însuși - exact pretenția lui Satan (49) și a lui Antihrist (50).

Este adevărat că omul poate fi „una" cu Dum-nezeu - aceasta fiind învățătura lui Isus - dar nu în sensul textelor vedice, unde cel inițiat poate deveni, chipurile, Dumnezeu Însuși.

Calea meditației tinde să-l facă pe om să creadă că el este Dumnezeu. Satan a aruncat această nadă în Geneza 3.4,5: „Hotărît că nu veți muri; dar Dumnezeu știe că, în ziua cînd veți mînca din el (din rodul pomului din mijlocul Edenului - nota noastră), vi se vor deschide ochii și veți fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele și răul."

Este adevărat că noi trebuie să credem într-o persoană și să medităm la ea, dar această Persoa-nă este Fiul lui Dumnezeu, Isus Hristos și nu un guru oriental; calea divină nu este una prescrisă de vreun om, fie el născut chiar în secolul XX, ci este a Aceluia care a avut temeiul să spună: „Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." Acest „nimeni" îl include și pe guru oriental, ca și pe cel mai mare erudit al timpurilor moderne. Este o impietate ca un om - oricine ar fi el - să-și aroge prerogativele lui Isus, cum ar fi de pildă, puterea de a acorda viața

---

49 Isaia 14.14: „... mă voi sui pe vîrfurile norilor, voi fi ca Cel Preainalt."

50 2 Tesaloniceni 2.3-4: „... omul fărădelegii, fiul pierzării, potrivitnicul, care se înalță mai presus de tot ce se numește »Dumnezeu« sau de ce este vrednic de închinăciune."

veșnică.

Este adevărat că învățăturile lui Isus implică disciplină, dar noi nu vom ajunge la Dumnezeu în virtutea unor activități sau eforturi de autodisciplinare. Vom ajunge la o mai strânsă părtășie cu Dumnezeu doar prin calea crucii, puntea spre cer, care a fost deschisă la Calvar acum aproape 2.000 de ani.

Caracteristicile comune ale cultelor necreștine

Una dintre cele mai evidente caracteristici ale cultelor necreștine este zelul membrilor acestora de a-și face prozeliți; cu alte cuvinte, faptul de a fi gata oricând să sacrifice mult timp pentru însuși-rea normelor crezului respectiv, să se perfecționeze din punct de vedere tactic și tehnic, pentru ca mai apoi, să petreacă pe străzi multe ore destinate răspîndirii mesajului cultic, în vederea atragerii a noi și noi membri pe care să-i facă părtași ai crezului lor. În contrast cu membrii acestor confesiuni, creștinii nu au pretins niciodată și nu pre-tind nici azi a avea un nou mesaj pentru omenire. Singurul mesaj pe care îl propovăduiesc este vestea cea bună că Dumnezeu Și-a trimis Fiul ca Acesta să devină Salvatorul lumii. Credem că acesta este unicul mesaj necesar fiecăruia dintre noi, căci fără El sîntem pierduți [Faptele Apostolilor 4.12 - vezi nota (*) pagina 107].

Deși deplîngem metodele folosite de aceste culte pentru răspîndirea învățăturilor lor, nu avem nici o justificare și nici o scuză pentru letargia și apatia pe care o manifestă activitatea noastră evanghelică. Pentru noi creștinii, porunca Domnului Isus Hristos este clară: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezîndu-i în Numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfînt. Și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit" (Matei 28.19-20 a), iar aria activității noastre a fost concret stabilită: „... și-Mi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea, în Samaria și pînă la marginile pămîntului" (Faptele Apostolilor 1.8).

Fiecare sectă își are la origine propriul ei lider, care pretinde a fi beneficiarul unei noi revelații, că i s-a transmis o nouă interpretare, sau că a dobîndit o tehnică deosebită. În realitate, acest lider se proclamă drept un nou Hristos, o nouă încarnare divină, uzurpînd într-un fel sau altul calitatea de Fiu al lui Dumnezeu.

Toate aceste secte pretind a fi avut o revelație adițională, menită să dea o nouă interpretare a Bibliei. (Au totuși, cel puțin pînă acum, măcar bunul simț de a nu invalida Biblia.) Aproape fie-care sectă are o Biblie în mîna dreaptă și o altă sursă autoritară (o „carte sfîntă") în cea stîngă,

sursă folosită pentru interpretarea, suplimentară sau chiar modificarea sensului mesajului biblic, în scopul susținerii crezului ei specific.

O altă caracteristică a acestor secte se oglindește în stricta disciplină impusă membrilor lor, sectele fiind în general autoritare, pretinzând o supunere totală nu față de călăuzirea Duhului Sfânt, ci față de mașinațiile și șarlataniile șefilor de secte.

Specificitatea timpurilor moderne rezidă în larga respingere de către societate a multor valori morale care, prin intermediul influenței creștine, trecuseră în tezaurul public. Este vorba aici des-pre libertatea de moravuri, în mod cu totul greșit considerată de unii, drept o condiție sine qua non pentru ca omul să se simtă în largul său. Există totuși, în mod surprinzător evidența contrariului, reliefată de opțiunea multor tineri pentru sectele care reclamă o normă de conduită foarte strictă. Ceea ce trebuie accentuat este că Isus stabilește standarde morale foarte înalte, imposibil de atins fără o riguroasă disciplină: „Dacă Mă iubiți,” spune El, „vă veți supune poruncilor Mele” (Evanghelia după Ioan 14.15). În același timp, este remarcat adevărul că Isus a respectat întot-deauna libertatea individului. El nu și-a impus niciodată învățăturile celor ce nu-L voiau drept singura „Călăuză” (Matei 23.10: „... căci unul singur este Călăuză voastră: Hristosul”).

Pe de altă parte, disciplina severă, pe care lide-rii recentelor secte o impun membrilor acestora, se manifestă adeseori sub forma unui control rigid asupra fiecărui aspect al vieții lor, astfel încât acestora să le rămână cât mai puțin timp pentru alte activități, străine de cele ale grupărilor respective. Este o manevră diavolească exercitată și în alte domenii, unde libertatea de gândire, de interpretare, ca și independența în acțiune au fost total anihilate. Membrii sectei nu trebuie să gândească pentru ei înșiși și nici să se lanseze în vreo acțiune fără consimțământul superiorilor. Ei acceptă cenzurarea corespondenței, un anume mod de a se îmbrăca (secta Hare Krishna), supunându-se fără să cricnească și atunci când, în mod evident, superiorii lor nu au dreptate, ori când abuzează flagrant în exercitarea „drepturi-lor” lor.

Pe lângă toate acestea, în afara constrângerilor amintite, mai există și o mare presiune exercitată de înșiși membrii grupului. Aceasta este cauza indignării unor părinți față de comportamentul copiilor lor, radical schimbat după aderarea la un grup sau altul. Și, în pofida tuturor acestor evi-dențe, există încă mulți indivizi, în special tineri, care, realizând insatisfacția și simțindu-se frustrați de cerințele religiilor tradiționale, uneori prea to-lerante, sînt gata să manifeste o totală obediență față de percepțele stricte ale uneia sau alteia dintre secte.

Vom observa, studiind particularitățile unora dintre cultele necreștine, că toate au respins Vestea

cea Bună a grației lui Dumnezeu și că au pus în locul ei vechea erezie religioasă a salvării prin efort propriu, eludînd adevărul revelat, înscris pe paginile Scripturii: „Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi sîntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu dinainte, ca să umblăm în ele" (Efeseni 2.8-10).

Într-un fel sau altul, toate sectele propovăduiesc mîntuirea prin efort propriu, care poate lua forma supunerii la anumite ritualuri, a desfășurării activităților prescrise, precum și prin acceptarea unor false interpretări, ori experimentarea unor practici specifice sectei.

În final, indiferent de metoda adoptată, un lucru rămîne cert: grupările considerate de unii (în mod deliberat, ori din ignoranță) drept secte neoprotestante, le cer oamenilor să se salveze prin ei înșiși, ocolind calea dreaptă și abătîndu-se de la îndrumările exprese ale Cuvîntului divin.

În contrast cu aceste învățături ale cultelor ne-creștine, Biblia este extrem de clară: Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său ca Mîntuitor al lumii; Isus a deschis drumul pentru salvarea noastră prin aceea că S-a oferit ca jertfă pe cruce pentru ispășirea păcatelor noastre, noi avînd mîntuirea nu prin propriile noastre eforturi, ci prin acceptarea jertfei lui Hristos ca un dar fără plată. „Fiindcă plata păcatului este moartea, pe cînd darul fără plată a lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru" (Romani 6.23). În consecință, singurul lucru pe care îl avem de făcut este să venim la El cu păcatele noastre, punîndu-ne încrederea pentru mîntuirea noastră deplină în El și în jertfa Lui.

Deoarece la ora actuală există unele grupări care au doctrine specifice altor religii, în special hinduismului, prezentăm mai jos deosebirile esențiale, pentru o mai clară înțelegere a contrastelor.

Hinduism:

Omul este Dumnezeu; El este totul (panteism);

Orice lucru din afară este iluzie (maya); esența adevărului este Brahma (n);

Creștinismul:

Omul este creația lui Dumnezeu, distinctă de Creator pentru totdeauna;

Omul este separat de Dumnezeu atît în esență, cît și din punct de vedere moral;

Răul izvorăște din conceptul de despărțire a omului de Dumnezeu; în realitate nu există nici o separare (astfel creștinismul apare ca o esență a răului); noțiunea de păcat este străină hinduismului;

Mântuirea se obține:

- prin realizarea iluziei (maya);
- prin acceptarea unității întregii vieți și a tot ce este ea (monism);

Dumnezeu este autorul răului (Aceasta contestă dragostea, mila, obiectivitatea, justiția și celelalte atribute ale lui Dumnezeu.);

Răul își are originea în păcatul omului, care constă în rebeliunea sa împotriva lui Dumnezeu (adică în separarea lui de Dumnezeu);

Mântuirea se obține:

- prin recunoașterea realității separării de Dumnezeu (zidul despărțitor) (51), și combaterea ideii că separarea nu ar fi decât iluzie. Odată ce această separare este recunoscută, persoana respectivă poate să-L ur-meze pe Dumnezeu;
- prin credința în Isus Hristos (52);

Dumnezeu este sfânt și neatins de păcat (53);

---

51 Efeseni 2.14,16: „Căci El (Isus - nota noastră) este pacea noastră, care din doi a făcut unul și a surpat zidul de la mijloc, care-i despărțea ... și i-a împăcat pe cei doi cu Dumnezeu într-un singur trup, prin cruce, prin care a nimicit vrăjmășia.”

52 Faptele Apostolilor 26.18: „... să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea Satanei la Dumnezeu; și să primească, prin Mine, iertarea de păcate.”

Faptele Apostolilor 16.30-31: (Temnicerul) „... i-a scos afară și le-a zis: »Domnilor, ce trebuie să fac ca să fiu mântuit?« Pavel și Sila i-au răspuns: »Crede în Domnul Isus, și vei fi mântuit tu și casa ta.«”

53 Isaia 5.16: „Dar Domnul oștirilor va fi înălțat prin ju-decată, și Dumnezeul Cel sfânt va fi sfințit prin dreptate.”

Dumnezeu a făcut lumea o iluzie (amăgire), parte a unui joc („lila”);

Dumnezeu a creat lumea ca realitate obiectivă și a numit-o ca fiind „foarte bună” (54);

Dumnezeu este parțial, sau pe de-a-ntregul impersonal;

Dumnezeu este o Ființă personală, avînd toate atributele personalității;

Dumnezeu este creația (panteism) sau esența din spatele ei (monism); omul devine „Dumnezeu” și are autoritate asupra creației, fapt demonstrat prin folosirea puterilor oculte;

Dumnezeu este independent și distinct de creație; El are, în Sine, autoritate deplină asupra creației;

Biblia este înlocuită cu o carte „sfintă” (orientală);

Dumnezeu ne-a vorbit doar prin Cuvîntul Său (ceea ce avem în Biblie);

Hristos este redus la un guru (maestru), El nefiind unic, conceput a fi unul din avatarurile lui Dumnezeu;

Hristos este Persoană dumnezeiască și e unic (55);

Mîntuirea este obținută prin activitate, prin legea „karma” (faptă și răsplată);

Mîntuirea este doar prin har; tot ceea ce avem de făcut se rezumă la credința în El (56);

Moartea este o iluzie, căci ea îl unește pe credincios cu Dumnezeu;

Pentru cei necredincioși, moartea are cele mai grave consecințe, constituind o separare de Dumnezeu (57);

---

54 Genesa 1.31: „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse; și iată că erau foarte bune.”

55 Coloseni 2.9: „Căci în El (în Hristos) locuiește trupește toată plinătatea dumnezeirii.”

56 Efeseni 2.8-9: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni.”

57 Matei 25.41: „Atunci le va zice celor de la stînga Lui: »Duceți-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic, care a fost pregătit diavolului și îngerilor lui.«”

Comunicarea cu Dumnezeu se realizează:

- prin meditație psihică și mistică,
- prin exerciții spirituale;

Comunicarea cu Dumnezeu se realizează:

- prin rugăciune,
- prin citirea Cuvîntului Său - Biblia;

Ca entitate impersonală, Brahma (n) nu are dragoste, el fiind deasupra dualității.

Dragostea personală a lui Dumnezeu a fost dovedită pe cruce (58). Aici, El împacă dragostea cu dreptatea: prin dragoste își jertfește Fiul, care prin jertfă realizează dreptatea;

Creația este doar o iluzie ciclică: susținere și distrugere.

Dumnezeu are un plan și un scop precis cu creația Sa unică

---

58 Ioan 3.16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca ori-cine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

S u p l i m e n t

"Dar Duhul Sfânt spune lămurit că, în vremurile din urmă, unii se vor lepăda de credință, ca să se alipească de duhuri înșelătoare și de învățăturile dracilor, abătuți de fățărnicia unor oameni care vorbesc minciuni, însemnați eu fierul roșu în însuși cugetul lor". 1 Timotei 4. 1, 2

- Mișcarea Hare Krishna
- Biserica scientologică
- Meditația transcendențială
- Biserica unificării
- Familia dragostei
- Misiunea luminii divine
- Biserica universală a lui Dumnezeu

Mișcarea Hare Krishna

Există două concepții majore hinduse despre mîntuire, depinzînd de credința într-o divinitate impersonală sau într-una personală.

Pentru cei care cred într-o divinitate imperso-nală, salvarea este considerată ca o eliberare din iluzia lumii fizice și ca o unire cu Realitatea ultimă, după care, aidoma unei picături de apă ajunsă într-un ocean, individul se pierde în Absolut, încetînd să mai existe.

Pentru cei ce cred într-o divinitate personală, mîntuirea este privită ca o eliberare din lumea fizică, adică din lanțul infinit al vieții, al morții și al renașterii, destinul sufletului fiind unirea cu un zeu care este văzut într-o ipostază personală.

Mișcarea Hare Krishna aparține celui de al doilea grup. După cum vom vedea, ea se caracterează prin conceptul de salvare bazată pe efor-tul propriu afirmînd că, pentru a obține mîntui-rea, individul trebuie să se abțină de la comiterea celor patru păcate primare. Astfel, în gîndirea etico-religioasă a mișcării Hare Krishna, sînt absolut interzise:

1. Orice fel de jocuri de noroc, sportul, precum și discuțiile care au tangență cu preocuparea pentru dezvoltarea con-științei Krishna;
2. Băuturile alcoolice, tutunul, drogurile, ceaiul și cafeaua;

3. Relațiile sexuale extraconjugale; se interzice nu numai actul sexual pre-nupțial ci și cel între cupluri, cu excepția necesității lui din rațiuni de procreere, dar și acesta doar o dată pe lună și nu-mai cu permisiunea superiorului spiritual al cuplului. Înainte de aceasta cuplul trebuie să se pregătească prin devoțiuni speciale, să facă tot posibilul pentru a nu se bucura de relația sexuală;
4. Preparatele din carne deoarece se apreciază că, îndeobște, consumatorii de carne se vor renaște fie ca animale, fie ca persoane destinate unui sfârșit violent. Pe acest considerent, hrana principală o constituie laptele, nucile, iaurtul și fructele.

Membrii grupului își rad părul capului din motive de ordin sexual, întrucât se consideră că părul lung exercită atracția sexuală; părul e lăsat să crească doar pe o singură porțiune, cât pentru o codiță, de care se crede că oamenii vor fi ridicați în cer de către Krishna.

Doctrina cultului cere membrilor ei să poarte îmbrăcăminte distinctivă, de culoarea șofranului (tot cu scopul de a înlătura atracția sexuală), precum și să adopte un mod de viață ascetic.

Există o completă segregare sexuală; orice idee de egalitate între sexe este total străină mișcării: bărbații sînt considerați superiori, femeile trebuind să li se supună.

Membrii grupului poartă întotdeauna o legătură sub formă de șiraguri alcătuită din 108 mărgel; pentru fiecare mărgelă se face o incantație.

Adepii mișcării Hare Krishna se odihnesc cel mult șase ore pe noapte. În medie, își petrec aproape șase ore în incantații private - mahamantra Hare Krishna fiind repetată de cel puțin de 1728 de ori (108 x 16) și își mai petrec încă alte șase ore pe străzi cîntînd, cerșind, dansînd și vînzînd literatura sectei.

Membrii sectei Hara Krishna nutresc convinge-rea că incantația stradală este cea mai eficientă metodă de răspîndire a doctrinei și de cîștigare a adepților. Ei cred că atunci cînd procedează astfel trecătorii sînt impresionați - și adesea uimiți - de puterea și de puritatea incantației, a numelui sfînt al lui Krishna și că, astfel, devin receptivi la mesajul lor.

Compenții grupului propagă ideea că există doar cîteva deosebiri între doctrina lor și doctrina creștină și că acestea s-ar limita la terminologia specifică fiecăreia. Ca și creștinii, ei cred că Dumnezeu este personal și că mîntuirea omului trebuie înțeleasă în termenii unei relații personale cu Dumnezeu. Este deci clar și necesar să se înțeleagă că mișcarea Hare Krishna este o mișcare hindusă, care nu are nimic comun cu creștinismul, fiind esențialmente o credință politeistă datorită faptului că-l vede pe Krishna ca un zeu suprem printre alte zeități.

Doctrina hindusă propovăduiește ideea de „maya”, care susține că, exceptînd Realitatea ultimă,

totul nu este decît o iluzie.

De asemenea, în hinduism - deci și în cadrul sectei Hare Krishna - există un profund crez în reîncarnare sau, mai corect, în transmigrația sufletului, pe care se bazează și doctrina Karma.

În contrast cu aceste rătăcirii, creștinii cred că nimic nu este iluzoriu sau esențialmente rău în lumea materială în sine, deoarece este creația lui Dumnezeu. Pe baza acestui criteriu, creștinii nu resping realitatea lumii, ci doresc să trăiască și să se bucure în ea pentru gloria lui Dumnezeu.

De asemenea, creștinii cred că viața pe pământ, aici și acum, este unicul timp de încercare a omului și că această viață este singura oportunitate de mîntuire, după moarte urmînd judecata, destinul omului fiind decis o dată pentru totdeauna.

Doctrina creștină este certă în adevărul că mîntuirea e un dar a lui Dumnezeu, cîștigat prin Isus Hristos, oferit omului prin har și accesibil oricărui om prin credința personală.

Este prin urmare necesar să se înțeleagă clar că mișcarea Hare Krishna este un curent ideatic hindus, neavînd nici o tangență cu creștinismul.

William Petersen, un bun cunoscător al acestei noi secte, precizează că mișcarea Hare Krishna ocolește toate problemele esențiale ale vieții și ale destinului uman, acestea nefiind rezolvate, ci doar dizolvate. Ori, o asemenea ideologie nu este salvare, ci doar o formă de evazionism.

În concepția membrilor mișcării, sacrificiul lui Hristos a fost infinit inferior celui mai umil devotat al lui Krishna.

Tradiția hindusă vorbește despre absorbția completă în Realitatea ultimă. În contrast cu aceasta, credința creștină recunoaște realitatea lumii, a naturii păcătoase a omului, reliefînd ceea ce a făcut Dumnezeu, prin Hristos, pentru a repune totul în starea perfectă, inițială. Mișcarea Hare Krishna afirmă că inima trebuie curățită deoarece ea s-a întinat prin legăturile stabilite cu lumea iluzorie, oferind ca soluție con-tinua incantație a mahamantrei, a cărei semnificație este curățirea inimii de toată impuritatea materială și de tot „praful” acumulat în minte.

Credința creștină este realistă în tratarea problemei, atît cu privire la stabilirea diagnosticului (59), cît și în aplicarea terapiei: „... dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit. El este jertfa de ispășire pentru păcatele noastre; ... ” (1 Ioan 2.1,2).

În concluzie, redăm mai jos deosebirile esențiale ale celor două crezuri:

---

59 Ieremia 17.9-10: „Inima (omului) este nespus de înșelătoare și de desnădăjduit de rea; cine poate s-o cunoască? Eu, Domnul, cercetez inima și rărunchii, ca să răsplătesc fiecăruia după purtarea lui.” Matei 15.19: „Căci din inimă ies gîndurile rele, ucide-rile, adulterul, imoralitatea sexuală, hoțiile, depozitiile false, calomniile.” (versiunea engleză).

Hare Krishna

În galaxia hindusă de zei, Krishna deține supremația;

Unica realitate este Realitatea ultimă; lumea materială, ca și tot ce i se asociază, este o iluzie (maya);

Urmînd doctrina hindusă, mișcarea Hare Krishna crede în reîncarnare - un ciclu nesfîrșit de nașteri, morți și renașteri - forma fiecărei noi reîncarnări depinzînd exclusiv de comportamentul omului în viața anterioară;

Salvarea se obține prin unirea individului cu Krishna, prin dezvoltarea conștiinței Krishna și prin respectarea percepțelor krishnaistice în fiecare aspect al vieții;

Creștinism

Există un singur Dumnezeu, revelat în Dumnezeu - Tatăl, Dumnezeu - Fiul și Dumnezeu - Duhul Sfînt;

Dumnezeu este interesat de lumea materială, pe care El a creat-o și o susține în permanență și în care și-a trimis Fiul ca Ființă întrupată; mai mult, întreaga creație este o revelație a lui Dumnezeu (60), ordine care, nebăgată în seamă, duce la condamnare;

Biblia ne învață că, după această viață, toți oamenii vor fi judecați după criteriul felului relațiilor lor cu Dumnezeu, prin Isus Hristos; judecata aceasta va fi decisivă în destinul fiecărui om;

Mîntuirea este darul lui Dumnezeu, (61) prin har, receptat de oameni prin credință și pocăință.

---

60 Romani 1.20: „în adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit, de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El ... .”

61 Faptele Apostolilor 4.12: „În nimeni altul nu este mîntuire; căci nu este sub cer un alt Nume dat oame-nilor în care trebuie să fim mîntuiți.”
Romani 10.10: „Căci prin credința din inimă se capătă neprihănirea, și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mîntuire.”
Ioan 6.47: „Isus a zis: »Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viața veșnică«”.

Biserica scientologică

Fondatorul sectei scientologice, L. Ron Hubbard, pretinde că denumirea acesteia provine din latinescul „scio”, pe care el îl traduce prin „cunoaștere” - în înțelesul deplin al cuvântului - și din grecescul „logos”, pe care el îl utilizează cu sensul de „a studia”.

Scientologia pretinde că poate da răspunsuri la întrebările fundamentale, ca de pildă: cine sînt eu? de unde vin? ce este moartea? oare există o viață după moarte? etc, răspunsuri capabile să dezvăluie adevărul ultim, care duce la libertatea absolută. Scientologia face paradă totodată, de ceea ce pretinde că posedă și anume, „o tehnologie pentru refacerea spirituală și pentru amplificarea abilității individului”.

L. Ron Hubbard a studiat religiile asiatice, a avut relații cu vindecători în Manciuria, cu indieni sioux și cu șamanii din Borneo de Nord, cu membrii diferitelor culte din Los Angeles și cu exponenți ai psihologiei misticismului și spiritualismului ori spiritismului modern. Acesta este, prin urmare, fundalul pe care el și-a formulat propriul său sistem filozofic și religios. În plus, se pare că el a selectat extrase convenabile din diferite religii (hinduism, budism, taoism, iudaism etc.), pe care le-a reformulat, pseudopsihologic. De aceea, prin natura sa, scientologia este un autentic sincretism.

În mare măsură, scientologia a izvorât din abilitatea creatoare a lui L. R. Hubbard, fost scriitor de literatură științifico-fantastică. De exemplu, el afirmă că thetan, care este spiritul omului, sau ființa esențială, nu poate muri și că este în mod constant reîncarnat fie pe pămînt, fie pe o altă planetă - mai ales pe Marte.

Secta a fost înregistrată oficial în 19 mai 1954, sub denumirea de „Biserica scientologică din California”, scopul ei declarat fiind „stabilirea unei comuniuni religioase pentru cercetarea spiritului și sufletului uman și pentru folosirea și răspîndirea acestor rezultate”.

Scientologii au publicat o broșură de 64 de pagini intitulată „Scientologia și Biblia”, care se erijează într-un manifest comparativ, cuprinzînd alături de „descoperirile” lui L. Ron Hubbard, texte din Sfînta Scriptură. Scopul broșurii este negarea diferențelor esențiale dintre învățăturile fondatorului mișcării și cele ale Bibliei; oricine caută cu seriozitate asemănări va fi dezamăgit. Jumătate din broșură are sens - coloana din dreapta paginilor, care citează Biblia, pe părinții Bisericii și crezurile creștine. Cealaltă jumătate, compusă din scrierile lui Hubbard - lecturată aparte, este insipidă, citită în paralel cu textele biblice, este total absurdă. De pildă, textul biblic „Nu este mai mare dragoste decît să-și dea cineva viața pentru prietenii săi” (Ioan 15.13) este

pastișat astfel: „Nu-ți părăsi niciodată un camarad în necaz”.

Deși este dificil - întrucât scientologia abordează rar aceste teme - să vedem totuși, ce ne spune ea despre Dumnezeu, despre Hristos și despre mîntuire.

Pentru scientologie, credința în Dumnezeu nu este esențială.

Isus Hristos este menționat de către L. R. Hubbard de două ori și atunci este alăturat magiștrilor hinduismului, budismului, taoismului și iudaismului, El neavînd nici un rol esențial în învățăturile sectei. Biserica scientologică nu-L proclamă pe Isus Hristos ca fiind Fiul lui Dumne-zeu, care a venit ca Mîntuitor, ci mai degrabă este prezentat drept un mare învățător, căutătorul acelei înțelepciuni care este exprimată mult mai bine în învățăturile scientologice.

Eroarea scientologiei nu este numai aceea de a nu-L mărturisi pe Hristos ca Mîntuitorul, ci și aceea că ea nu-L reprezintă aproape deloc. Secta aceasta nu are o doctrină a păcatului, afirmînd că omul este fundamental bun, doar că relele impregnate în el îl împiedică să ajungă la realizarea deplină; eliberat de ele, prin tehnicile sectei, omul va deveni deplin.

Diametral opusă concepției biblice, potrivit căreia omul este incapabil să se salveze singur, scientologia susține că tot ceea ce este greșit în personalitatea omului poate fi remediat prin efort propriu, dacă individul acceptă procesul scientologie de a deveni un om nou. Astfel, citînd textul din Efeseni 5.9 „Căci roada luminii stă în orice bunătate, în neprihănire și în adevăr”, ca suport al doctrinei scientologice, apologeții ei nu mai citează și restul epistolei. Dacă ar face-o, ar ajunge la o concluzie total diferită de aceea a lor, și anume: „Voi erați morți în greșelile și în păcatele voastre în care trăiați odinioară după mersul lumii acesteia, după domnul puterii văzduhului, a duhului care lucrează acum în fiii neascultării. În-tre ei eram și noi toți odinioară, cînd trăiam în poftele firii noastre pămîntești, cînd făceam voile firii pămîntești și ale gîndurilor noastre, și eram din fire copii ai mîniei, ca și ceilalți. Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sînteți mîntuiți)” (Efeseni 2.1-5).

În loc de această concluzie, care cuprinde și doctrina despre căderea omului și aceea despre dragostea lui Dumnezeu, despre jertfa salvatoare și despre mîntuirea omului, una dintre publicații-le sectei elogiază „faptele”, „adevărurile” și „înțeleșurile” scientologiei, ca fiind superioare oricărei învățăture biblice. În consecință, Biblia nu este citată în ceremoniile lor religioase, pe considerentul că n-ar avea nici o autoritate în materie de credință, ea fiind doar o simplă narare a tentativei omului de căutare a adevărului.

Meditația transcendentala

Maharishi (marele maestru) a muncit aproape opt ani, fără a avea un succes marcant. Apoi în 1967, îl întâlnește pe George Harrison, unul dintre Beatles-i, care studia muzica indiană. Maestrul îl impresionează în așa măsură încât George îi convinge și pe ceilalți membri ai grupului că Maharishi este ceea ce căutau ei de fapt. În consecință, cei patru se retrag în Țara Galilor, cu noul lor guru, unde acesta le expune ideile sale și îi învață să mediteze.

O scurtă perioadă, ei îi rămân discipoli entu-ziaști, extaziați de a fi găsit în persoana lui Maha-rishi un răspuns la nevoile lor spirituale și de a fi început într-adevăr să trăiască. Alte personalități din lumea spectacolului, inclusiv Rolling Stones-ii și mulți alții au fost profund impresionați; sute de persoane încep să practice meditația transcenden-tală, plătind câștigul lor pe o săptămână pentru a fi inițiați.

Pentru moment, s-a părut că Maharishi a dobândit o faimă de durată. Ca urmare a publici-tății făcute prin asocierea cu membrii grupului

The Beatles, el a ajuns să se bucure de o popula-ritate mondială și de un venit constant.

Mai apoi, meditația transcendentala a suferit o lovitură grea, datorită faptului că Beatles-ii s-au convins că făcuseră o mare greșeală și că, de fapt, ceea ce căutau ei nu erau mesajele, ci tehnica meditației transcendentale. Experiența lor au mai urmat-o și alții, astfel că, după un turneu dezastruos prin S.U.A., Maharishi este nevoit să se întoarcă în India pentru a se reorganiza.

Activitatea lui ulterioară, mai bine pusă la punct în ceea ce privește organizarea a contribuit la o renaștere a fenomenului meditației trans-cendentale.

Ceremonia de inițiere

Amatorilor în inițierea transcendentala li se cere să aducă trei feluri de fructe, șase flori proaspete și o batistă albă curată, inclusiv onorariul de inițiere. Aceste prinosuri sînt simbolice: florile re-prezintă viața, fructele sămînța vieții, iar batista puritatea spiritului.

La sosire, noul candidat, purtînd ridicol aceste obiecte, se descaltă și intră într-o cameră simplă, luminată cu lumînări și în care se arde tămîie unde se găsește portretul guru-lui Dev (maestrul lui Maharishi). Scopul acestei ceremonii de iniție-re este crearea unei profunde impresii asupra noului venit ca unul care este inițiat într-o tradiție mare și străveche.

Se face apoi o invocare a marilor maeștri din trecut și a unora din zeitățile tradiționale hinduse

(Brahma, Vishnu), întreaga ceremonie desfășurându-se într-o atmosferă solemnă. Ritualul inițierii este explicit idolatru, însă cei mai mulți din-tre amatori nu realizează ce se petrece, mai ales datorită folosirii limbii sanscrite în ceremonie.

Noul candidat primește în secret un cuvânt sanscrit - mantra - sub interdicția divulgării sugerându-i-se că fiecare membru nou primește o mantra distinctă, care îi este în mod special adecvată. În practică, numărul acestor mantra este limitat la 16. Se pare că ele sînt atribuite noilor membri în funcție de vârsta acestora: cei între 16 și 17 ani primesc mantra „ema”, cei între 22 și 23 de ani „ienga”, iar celor între 35 și 39 de ani li se atribuie mantra „kirim”.

Deși candidaților li se spune că mantra sînt cuvinte fără un sens anume, fiind folosite doar ca parte a tehnicii meditației transcendente, ele sînt de fapt legate indisolubil de zeitățile hinduse: în meditația sa, folosind mantra destinată, candidatul se adresează - în cele mai multe cazuri în mod inconștient - unei zeități hinduse; în esență, mantra pare a fi o rugăciune, un fel de invocare rituală a unei entități spirituale și o deschidere a individului către aceasta, o invitație adresată unui spirit demonic de a prelua controlul asupra facultăților psihice ale individului. Faptul regretabil este că puțini oameni își dau seama că mantra și această ceremonie de inițiere în meditația transcendentă are multe puncte comune cu ritualul magic ocult. Astfel, scopul și metodele - similare, de altfel - vizează realizarea condițiilor de împlinire a dorințelor oculte. Pe de altă parte, Maharishi susține că astfel de contactări cu zeitățile sînt benefice omului și că a nu le experimenta constituie un păcat. El este de asemenea familiarizat cu termeni specifici ocultismului și își arogă capacitatea de a citi gândurile oamenilor, înzestrarea telepatică, iscusința în percepția auri etc.

Conform Bibliei însă, zeii - chiar și cei venerați de hinduși - sînt dumnezei falși; practic, ei sînt demoni: „Căci toți dumnezeii popoarelor sînt niște idoli ...” (Psalmul 96.5).

Meditația transcendentă este o religie

Maharishi susține că meditația transcendentă îi oferă individului cunoaștere ocultă și putere absolută, că ea poate reface căsniciile distruse, că este în măsură de a conferi unei națiuni invincibilitate militară, că poate fi un bun remediu în maladii mentale și că este capabilă să dezvolte o diversitate de puteri oculte.

Adresându-se guvernelor lumii, Maharishi dă asigurări ferme că meditația transcendentă este aptă pentru:

- dezvoltarea potențialului omului pînă la cota maximă;
- dezvoltarea realizărilor guvernamentale;
- asigurarea educației pînă la nivelul cel mai înalt;
- rezolvarea problemei criminalității, a abuzului de droguri etc.,

domenii care acoperă imperativele personale, politice, educaționale, ecologice, sociale, economice și spirituale ale umanității.

Ceea ce nu recunoaște Maharishi este că medi-tația transcendențială este esențialmente o ramură a hinduismului, precum și că, închinîndu-te unor astfel de entități, confundînd practic creatura cu Creatorul, devii o victimă virtuală a influenței acestor forțe.

Meditația transcendențială face uz de încă o manevră atractivă, prin aceea că nu le cere practi-canților să-și schimbe religia, concepțiile filozo-fice sau morale și nici nu le impune ascetismul.

Disciplina meditației transcendentale se pretinde posesoarea unor remedii contra dereglărilor psihice, pentru combaterea alcoolismului și a fumatului; de asemenea remedii împotriva obezității, hipertensiunii, pentru optimizarea vieții sexuale, pentru sporirea energiei și a eficienței - într-un cuvînt pentru realizarea individului.

Cu totul altele sînt însă părerile unora dintre foștii discipoli și instructori, care au și elaborat liste întregi de neajunsuri ale meditației transcen-dentale. Astfel, departe de a le fi rezolvat proble-mele, meditația transcendențială le-a provocat stări depresive, tendințe de sinucidere (a căror rată este ridicată în rîndul instructorilor), incapacitate de muncă, afecțiuni digestive și ginecologi-ce. Repetarea la nesfîrșit a mantrei duce la spar-gerea barierei dintre nivelurile conștientului și cele ale subconștientului, cu consecințe nefaste pe plan psihic și al subordonării individului forțe-lor spirituale satanice.

În discursurile publice, fiecare instructor afir-mă că meditația transcendențială nu este o religie, În realitate însă, toate presupuzițiile filozofice ale meditației transcendentale sînt hinduse la origine - ea însăși o formă tradițională a ocultismului, hinduismul.

Tehnica meditației transcendentale operează într-un cadru hindus, are ca suport ideatic filozo-fia hindusă, folosește mantre hinduse și o atitudi-ne de venerație față de zeitățile hinduse. De aceea, meditația transcendențială este o mișcare religioasă brodată pe monism, credința în realita-tea ultimă fiind înțeleasă ca o realitate imper-sonală și implicit infailibilă - Brahma.

Odată ce se admite premisa monismului, uni-versul constând dintr-o singură substanță și, în consecință, inexistența noțiunii de „bine” și „rău”, orice principiu moral este prin definiție exclus. Acest aspect dă o nuanță de farmec doc-trinei meditației transcendente, omului modern surîzându-i o doctrină care nu stabilește clauze de ordin moral.

Yoga - care în sanscrită înseamnă unire, uniune - îi oferă omului ideea identificării cu Brahma (n). De aceea, meditația transcendentală este numită de Maharishi „karma yoga” și este consi-derată ca tehnică de lucru pentru a deveni un „yogi”, tehnică recunoscută și aplicată de toate școlile de ocultism. Meditația practică în yoga, inclusiv meditația transcendentală poate induce scrierea și pictura automată, fenomen care implică demonizare.

În concepția lui Maharishi, omul este esențial bun, defectele lui putînd fi corectate prin medita-ție, aceasta făcîndu-l apt pentru cunoașterea Absolutului. În consecință, natura internă a omului fiind divină, întru totul divină și plină de binecuvîntări, fiecare individ, în natura lui adevă-rată, este Dumnezeu impersonal.

Din punct de vedere biblic însă, Dumnezeu nu va fi găsit prin sondarea eului. Mijlocul de percepție a adevăratei naturi umane oferit de filo-zofia meditației transcendente se distinge enorm de cel oferit de Dumnezeu.

Adevărata imagine a omului neregnerat, așa cum îl vede Dumnezeu, este sintetizată în cuvîn-tele Domnului Isus: „Căci dinăuntru, din inima oamenilor, ies gîndurile rele, preacurviile, curvii- le, uciderile, hoțiile, lăcomiile, vicleșugurile, înșelăciunile, faptele de rușine, ochiul rău, hula, trufia, nebunia” (Marcu 7.21-23). Ar fi dezas-truos pentru cineva să confunde un asemenea ca-racter cu Dumnezeu Însuși. Astfel meditația transcendentală - ca și alte curente religioase orientale - nu este doar neutră față de revelația biblică, ci de-a dreptul ostilă. Avînd ca premisă esențială că oamenii nu doar că sînt separați de Dumnezeu, ci că sînt Însuși Dumnezeu, această doctrină reprezintă cea mai înaltă formă de idolatrie și de autoînchinăciune.

Biserica unificării

Sun Myung Moon pretinde că în ziua de Paști, în anul 1936, pe cînd avea 16 ani, a avut prima din seria de revelații divine directe: Isus i-a apărut pe creasta unui deal din Coreea, informîndu-l că el, Moon, avea de îndeplinit o misiune importantă: aceea de a definitiva restaurarea omenirii, restau-rare începută de El Însuși cu aproape două mii de ani în urmă. În acest mod, creștinismul

urma să renască într-o nouă formă, cuprinzând oameni din toate denomițiile creștine, și aceasta prin medierea lui Moon.

Viziunile care au urmat - chipurile - i-au oferit prilejul să converseze direct cu bărbați ai Vechiu-lui Testament, de pildă: Avraam, Isaac, Iacov, Moise și Ilie, precum și cu alții, nou testamentari, ca: Petru, Pavel, Ioan Botezătorul și mai apoi, cu părinți ai Bisericii, cu fondatori ai unor religii, inclusiv cu Mahomed, Confucius și Buddha. Moon susține că este capabil să opereze liber pe tărîmul spiritelor, fiind mediumul prin care reve-lațiile divine ajung la oamenii zilelor noastre. În anul 1957, publică prima ediție a „Principiului divin”, carte sfîntă a Mooniștilor, în care autorita-tea Bibliei este inferioară celei a lui Moon. După opinia sa, Biblia nu conține Adevărul ci este doar o culegere de texte cuprinzînd învățături referito-are la adevăr. Este clar deci, că departe de a fi biblică în convingerile ei, Biserica unificării se bazează exclusiv pe „revelațiile” lui Moon și, aidoma altor secte, folosește Sfînta Scriptură doar ca sprijin al crezurilor și practicilor acceptate pe tărîmuri extrabiblice, care se deosebesc radical de cele creștine fundamentate pe Biblie.

În doctrina Bisericii unificării, conceptul de mîntuire se învîrte în jurul ideii de bază potrivit căreia voința lui Dumnezeu a fost dintotdeauna să alcătuiască o familie perfectă în toată lumea. Dumnezeu este considerat Tatăl perfect, dar „familia” mai are nevoie și de o mamă care, în cadrul teologiei lui Moon este suplinită de Duhul Sfînt.

Moon ne sugerează că, atunci cînd Dumnezeu l-a creat pe Adam și cînd l-a așezat împreună cu Eva în Eden, intenția lui a fost ca ei să se căsăto-rească, să aibă relații conjugale normale și să alcătuiască pe pămînt o familie perfectă, ca adevărați părinți ai rasei umane. Planul divin însă a fost zădărnicit de Eva, care s-a lăsat sedusă de Satan: prin contact sexual cu el, femeia a fost infectată cu răul și mai apoi, ea l-a contaminat și pe Adam, tot prin actul sexual. În felul acesta explică Moon și cei care-i împărtășesc ideile prezența răului în lume.

În ceea ce-L privește pe cel de-al doilea Adam, Isus Hristos, Moon și discipolii săi îi neagă în mod categoric esența divină: „Isus este un om în care Dumnezeu S-a încarnat, dar El nu este Dumnezeu” - spun ei. Isus a fost trimis de Dum-nezeu să ducă la bun sfîrșit ceea ce nu izbutise primul Adam, adică să creeze o umanitate perfec-tă prin căsătorie și prin procreere. Cu alte cuvîn-te, Celui de-al doilea Adam Îi era destinată o a doua Evă și prin mariaj, să dea naștere unei noi rase de oameni fără păcat, ei devenind adevărați părinți ai umanității renăscute. Dar iată că încă o dată, planul lui Dumnezeu a rămas nefinalizat: misiunea noului Adam eșuase deoarece Isus a fost crucificat fără să Se fi căsătorit.

De altfel, moartea lui Isus nici măcar nu ar fi făcut parte din planul lui Dumnezeu privind mîntuirea lumii. Crucea nu a fost decît un incident în viața lui Isus, care practic trebuia să se căsătorească, nu să moară.

În viziunea moonistă, Isus a înviat ca om spiri-tual și a înfăptuit numai răscumpărarea spirituală a omenirii; eșuînd în răscumpărarea trupului, nu a putut realiza Împărăția lui Dumnezeu pe pămînt. Drept urmare, pentru salvarea lumii se impunea o nouă inițiativă, un al treilea Adam, domnul celei de a treia veniri, care - să ne surprindă? - trebuia să se nască în ... Coreea!

Publicațiile Bisericii unificării nu sînt prea ex-plicite în precizarea identității „domnului” celei de a doua veniri. Unele pasaje sugerează că va fi Însuși Isus Hristos; altele însă, indică o altă persoană. În rîndurile membrilor sectei domnește incertitudinea dacă Hristos, care se va întoarce, va fi sau nu Sun Myung Moon în persoană.

Întorcîndu-se la „principiul divin”, care de fapt este o combinație eclectică de creștinism și gîndire taoistă, o interpretare neoconfucianistă a Bib-liei, putem afirma că ceea ce în alte publicații apare doar implicit, aici tinde să devină explicit. Se scrie de pildă, că este nevoie de un nou Mesia care să se nască pe pămînt ca rege al regilor, iar „venirea” lui este localizată în Coreea. Pe parcur-sul cărții, cititorii sînt incitați să ajungă la conclu-zia că Mesia cel mult așteptat, domnul celei de a doua veniri este el, Moon, care s-a născut în Coreea.

În „Maestrul vorbește”, lucrare apărută în anul 1965, Moon susține pur și simplu că el are dreptul să ierte păcatele altora. „Ne vom ruga în numele Adevăraților Părinți care sînt acum pe pămînt” se mai afirmă în această lucrare.

Crezul moonist pretinde că nunta Mielului, profețită de Ioan și cuprinsă în capitolul 19 al Apocalipsei, a și avut loc deja și anume în anul 1960, astfel că Domnul și mireasa Lui se consti-tuie în adevărații părinți ai omenirii. Să fie oare pură coincidență că în „Principiul divin” se amintește că Moon s-a căsătorit cu actuala-i soție chiar în 1960?

Deși Moon nu a afirmat niciodată că el este Domnul celei de a doua veniri, îi lasă totuși pe oameni să creadă acest lucru.

Aidoma practicii celorlalte secte amintite, și în cadrul Bisericii unificării se programează fiecare minut al convertiților, astfel că aceștia sînt frustrați de posibilitatea împărtășirii gîndurilor și de aflarea răspunsurilor la întrebările care îi frămîntă.

Membrilor sectei li se pretinde să lucreze pînă la 16 ore pe zi în diferite activități, ca de exem-ple: la curățirea covoarelor în spălătorii, la sorta-rea fructelor, legumelor sau a florilor

refuzate de firmele contractante, la pregătirea meselor ori la câștigarea de noi convertiți care sînt puși la lucru în uzinele de armament patronate de Moon. Puți-nătatea odihnei nocturne, de numai 4 - 5 ore, le provoacă o transă asemănătoare cu autohipnoza, adesea urmată de alienarea convertiților față de familie și de prieteni. În sinteză, principiile doctrinei specifice Bisericii unificării sînt diametral opuse doctrinei creștine. Redăm mai jos cîteva dintre aceste deosebiri:

Biserica unificării**Creștinism**

Interpretarea Bibliei de către Moon, ca și afirmațiile lui extra - biblice sînt prezentate ca adevăruri revelate de Dumnezeu;

Adevărații părinți ai lumii sînt Dumnezeu Însuși ca tată și Duhul Sfînt ca mamă;

Deși nu este Dumnezeu în adevăratul sens, totuși este con-siderat cel de-al doilea Adam creat de Dumnezeu și avînd misiunea de a salva omenirea prin alcătuirea familiei perfecte;

Deoarece Isus Hristos a suferit un eșec în această misiune, murind pe cruce înainte de a o realiza, Dumnezeu a ridicat un alt salvator, pe Domnul celei de a doua veniri (virtual S. M. Moon), pentru a duce la bun sfîrșit misiunea ratată de Isus Hristos;

Oamenii își câștigă mîntuirea acceptînd să devină membri ai „familiei” lui Moon (în cadrul acelor căsătorii simultane a mii de cupluri);

Biblia, Cuvîntul lui Dumnezeu este singurul etalon în aprecierea tuturor pretențiilor de adevăr, inclusiv ale celor ale lui Moon.

Dumnezeu este Trinitate: Dumnezeu - Tatăl, Dumnezeu - Fiul și Dumnezeu - Duhul Sfînt; trei Persoane în unicitatea dumnezeirii;

Ca unul care este atît Dumnezeu cît și om, Isus Hristos a fost trimis de Tatăl, cu acceptul deplin al Său Însuși, să-L reveleze pe Dumnezeu oamenilor și să moară pe cruce pentru păcatele lor;

Prin jertfa și prin moartea Sa, acceptate de bună voie - învierea fiind dovada de netăgăduit - Isus Hristos a făcut tot ceea ce era necesar pentru mîntuirea omenirii.

Acceptînd prin credință tot ceea ce Isus Hristos a făcut pentru noi, sîntem salvați din robia păcatului și devenim oameni noi în Isus Hristos.

Deși se pretinde o mișcare pentru unificarea întregii creștinătăți, Biserica unificării neagă sau răstălmăcește multe dintre adevărurile esențial creștine;

Adevărata Biserică se compune din toți aceia care, prin credință și pocăință, L-au primit pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor personal.

Considerînd „familia” lui Moon drept adevărata familie și biserică, toate celelalte legături matrimoniale ocupă un loc secundar, tinzînd a fi spulberate;

Familia a fost instituită de către Dumnezeu și se bazează pe dragostea dintre componenții ei (62).

---

62 Geneza 2.24: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa și se va lipi de nevasta sa și se vor face un singur trup.”

Familia dragostei

Mișcarea „Jesus” a început în anul 1966 la San Francisco, caracterizându-se prin consimțământul membrilor de a-și împărți bunurile materiale, urmînd exemplul din Faptele Apostolilor 2.44,45 (63) și printr-un stil de viață simplu. Ei nu se preo-cupă prea mult să aibă o clădire, fiind fericiți a se întîlni oriunde pentru închinare și evanghelizare. Mulți dintre membrii mișcării însă, au o viziune mult prea simplistă și chiar nebiblică referitoare la ceea ce înseamnă a fi un adevărat creștin; în accepția lor, atunci cînd individul a intrat în rîndurile mișcării, toate problemele dispar.

Un accent foarte mare se pune pe vorbirea în limbi, pe tămăduirile miraculoase etc. În cadrul sectei se acordă importanță dragostei, ceea ce a contribuit mult la proliferarea grupării, în special prin atragerea tineretului. „Noi credem în Isus și te iubim cu adevărat” spun ei, adresîndu-se celor din afară, folosind aceste cuvinte ca tehnică a „bombardării cu dragoste”. Unii dintre membrii sectei au mers pînă în extremism, practicînd libertinajul sexual pentru a demonstra grandoarea dragostei lui Dumnezeu care este în ei. Ei afirmă: „Dumnezeu ne-a învățat că trebuie să fim gata a muri pentru alții. Desigur, noi ar trebui să fim gata să le oferim chiar senzualitatea ca formă a dragostei.”

Prin astfel de metode îi cheamă Familia dragos-tei pe tineri să-L urmeze pe Hristos, aceasta fiind una dintre cele mai dificile secte dintre cele exa-minate aici. După cum am menționat, ea pretinde că-și fundamentează învățăturile pe Biblie, netăgăduind în mod practic și direct punctele cardina-le ale doctrinei creștine, cum fac majoritatea celorlalte secte.

În sprijinul practicilor, membrii mișcării mai fo-losesec o învățătură a lui Isus - însă răstălmăcită - pentru a-i convinge pe noii candidați să-și renege părinții și să rupă orice legătură cu familia. Este adevărat că, în Matei 10.34-37 (64), Isus cere loia-litate, o alegere preferențială, dar nicidecum ruperea legăturilor familiale. Există multe alte locuri în Biblie care accentuează importanța res-pectării părinților și a legăturilor de familie (65). Avem deci de a face cu o interpretare

---

63 Faptele Apostolilor 2.44,45: „Toți cei ce credeau erau împreună la un loc și aveau toate de obște. Își vindeau ogoarele și averile, și banii îi împărțeau între toți, după nevoile fiecăruia.”

64 Matei 10.34-37: „Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pămînt, nu am venit să aduc pacea, ci sabie. Căci am venit să-l despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mamă-sa și pe noră de soacră-sa. ... Cine preferă pe tată ori pe mamă mai mult decît pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine preferă pe fiu ori pe fiică mai mult decît pe Mine, nu este vrednic de Mine.”

65 Exod 20.12: „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să ți se lungească zilele ... .”

Efeseni 6.1-4: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, căci este drept. »Să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta - este cea dintîi poruncă însoțită de o făgădu-ință - ca să fii fericit și să trăiești multă vreme pe pămînt.« Și voi, părinților, nu întăriți la minie pe copiii voștri, ci creșteți-i în musturarea și în învățătura Domnului.”

unilaterală a textului biblic.

Întrucât este caracteristică acestei mișcări, excec-siva preocupare sexuală a membrilor ei necesită a fi luată și ea în considerare. Este adevărat că Biserica creștină nu a recunoscut întotdeauna că sexul este un dar divin, dar Biblia subliniază minunea, frumusețea și sacralitatea relațiilor sexuale în contextul vieții conjugale.

Să analizăm în continuare câteva dintre concep-tele de bază în lumina învățaturii Familiei dragos-tei și, în opoziție, în spiritul doctrinei creștine:

Familia dragostei

David Berg este profetul secolului al XX- lea, purtătorul plin de autoritate al lui Dumnezeu către o lume păcătoasă.

Familia dragostei consideră că doar membrii ei sînt creștini adevărați, ceilalți fiind ai diavolului;

Hristos se va întoarce curînd, probabil în următoarea decadă;

Cei convertiți trebuie să renunțe la libertatea și la independența lor și să devină dependenți de superiorii lor spirituali;

Creștinism

Dumnezeu S-a revelat El însuși în Persoană și în învățăturile lui Hristos - Cuvîntul încarnat. Tot ceea ce știm despre Hristos se cuprinde în Biblie, ea fiind unitatea de măsură pentru toate profețiile, inclusiv pentru cele făcute de liderii lumești care pretind că au darul profeției.

Adevărata Biserică constă din toți copiii lui Dumnezeu care, prin credință L-au acceptat pe Isus ca Salvator și Domn al vieții lor;

Deși există o promisiune în Biblie și ne sînt date și unele semne premergătoare, nimeni nu știe momentul revenirii lui Isus Hristos.

Ca urmași ai lui Isus, creștinii sînt eliberați de orice fel de sclavie, experimentînd împlinirea în Hristos Isus, trăind o viață matură de slujire a lui Dumnezeu.

Misiunea luminii divne

„Îți voi oferi mîntuirea dacă îmi predai viața ta!”

Aceasta este pretenția gurului Maharaj Ji, liderul Misiunii luminii divine. Cei care-l urmează susțin că Maharaj Ji este, pentru omenirea de azi, ceea ce a fost Isus Hristos pentru oamenii timpului Său, adică întruparea divinului. Însuși Maha-raj Ji se vrea convingător atunci cînd afirmă că Dumnezeu i s-a revelat într-o serie de încarnări.

Așa stînd lucrurile, discipolii săi îl văd pe gu- ru-l lor divin, cred în el, îl adoră, i se supun și nu ezită să i se închine.

„Maestrul” locuiește în S.U.A., într-o clădire ce costă o jumătate de milion de dolari înzestrată cu piscină; este înconjurat de Mercedes-uri, de multe Lotus sport și de motociclete - „»Dumnezeu« poate avea tot ce își dorește” (!). De aceea, nici el nu se simte incomodat să trăiască în lux, să fie tratat cu fast într-o suită de ceremonii. Cît de diferită este viața lui față de aceea a lui Isus care Și-a invitat urmașii să fie ca El, să-și poarte crucea urmîndu-L!

În anul 1974, maestrul - guru a provocat o mare agitație în rîndurile adeptilor prin căsătoria sa cu o fostă stewardesă americană. Curînd după aceea, însăși rudele lui l-au acuzat de faptul că frecventa cluburile de noapte bînd, dansînd și consumînd carne, practici de la care discipolii săi sînt sfătuiți să se abțină. Mama sa l-a denunțat, infirmîndu-i calitatea de lider al Misiunii luminii divine și afirmînd că locul lui a fost uzurpat de fratele mai mare. „Cu cîtiva ani în urmă, ei anunțau mileniul; acum însă, familia sfîntă s-a angajat într-un război sfînt” scria William Petersen în lucrarea sa: „Acele curioase noi culte”.

După cum vom vedea, acest guru oferă mai de-grabă o experiență decît un crez. Cultul misiunii include elemente eterogene de sikhism, de creștinism și din alte religii ale lumii dar, în esență, Misiunea luminii divine își are sorgintea în hinduism și în special în Upanișade, o colecție de scrieri sacre hinduse, formulate între anii 800 - 300 î.e.n., în care se fac sofisticate speculații refe-ritoare la Realitatea ultimă.

Doctrina Upanișadelor se axează în jurul a două noțiuni - cheie: brahman și atman.

„Brahman” reprezintă Realitatea ultimă, Spiritul universal al lumii sau Principiul divin universal, pe cînd „atman” este eul individual, sau sufletul omului ca individualitate, parte din brahman și care tinde să se unească cu el în Realitatea ultimă.

Se poate lesne observa că nu există nici o idee de relație personală între Dumnezeu și individ, ci

mai degrabă absorbția individului în Realitatea ultimă; destinul lui este acela de a deveni o picătură pierdută în imensitatea unui ocean.

Mîntuirea

În contextul de mai sus, apare doctrina hindusă „sansara”, credința în transmigrația succesivă a sufletului dintr-o viață în alta, printr-un ciclu neîntrerupt de renașteri, scopul final fiind eliberarea de sub legea samsara și contopirea în Nirvana.

Astfel, se crede că în perioada în care este pe pămînt, sufletul este prins într-un păienjeniș de iluzii (maya). Salvarea din acest ciclu de naștere, moarte și iarăși renaștere este urmarea anihilării pasiunilor și a iluziilor, precum și dobîndirea unei stări de calm, lipsită de pasiuni. Abia atunci individul, eliberat de iluzia ce caracterizează biata viață, este absorbit și unit cu divinul.

Astfel, deci, salvarea nu este interpretată în sensul esențial creștin, adică eliberarea de păcat, ci, mai curînd, eliberarea de iluzia lumii acesteia. Ce trebuie să facă individul pentru a fi eliberat? Replica Misiunii luminii divine vizează necesitatea dobîndirii cunoașterii, ceea ce înseamnă un experiment direct cu Dumnezeu, adică cu Energia cosmică.

Un devotat al ideologiei misiunii susținea că prin convertirea sa de către un guru, viața i-a fost transformată; nimic nu mai constituie o problemă: „Nu mai am probleme în această viață”, afirmă el. Altul declara: „Guru Maharaj Ji este în interiorul meu și el este înăuntrul fiecăruia dintre voi”.

Iată în final, o succintă expunere a deosebirilor dintre crezul sectei în cauză și crezul creștin:

Misiunea luminii divine

Este o Ființă impersonală, o Energie cosmică, o Minte universală;

Ca o încarnare a lui Isus Hristos a fost și Dumnezeu în secolul XX, guru Maharaj Ji este pentru oamenii de astăzi ceea ce a fost Isus Hristos acum aproape două mii de ani; Maharaj Ji L-a înlocuit pe Isus ca mîntuitor contemporan;

Creștinism

Dumnezeu este Creatorul universului, cărmuitorul și păstrătorul lui pînă la vremea sorocită. Există un singur Dumnezeu, revelat în Trinitate.

Isus Hristos a fost și este unicul Salvator al întregii omeniri: „în nimeni altul nu este mîntuire, căci nu este sub cer un alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mîntuiți” (Faptele Apostolilor 4.12).

Salvarea înseamnă eliberarea din ciclul infinit de naștere, moarte și renaștere și absorbția în Realitatea ultimă; acest țel devine accesibil printr-o cunoaștere directă sau printr-o experiență dumnezeiască, facilitată de Maharaj Ji;

Guru Maharaj Ji vorbește în Numele lui Dumnezeu;

Toate scripturile religiilor lumii pot fi folosite pentru a glorifica cunoașterea divină, dar ele sînt subordonate lui guru și nu pot fi folosite pentru testarea veridicității afirmațiilor acestuia;

Mîntuirea, pe lîngă absolvirea de vină și eliberarea de sub puterea și consecințele păcatului, înseamnă și o viață nouă, deplină, oferită de Dumnezeu prin Isus Hristos.

Revelația deplină a lui Dumnezeu a avut loc prin Isus Hristos, Cuvîntul întrupat, ea fiind cuprinsă în Biblie;

Biblia are autoritatea lui Dumnezeu și de aceea este etalonul cu care se verifică orice fel de afirmație.

Biserica universală a lui Dumnezeu

Asemeni Martorilor lui Jehova, precum și altor secte ori grupări religioase, Armstrong, liderul sectei Biserica universală, pretinde că întreaga învățătură pe care o propovăduiește se bazează pe adevărul biblic.

Sesizînd că în limba ebraică cuvîntul Dumne-zeu - „Elohim” este la plural, el preferă să-l inter-preteze prin sintagma „Familia lui Dumnezeu”. În această familie divină - susține Armstrong - Dumnezeu-Tatal și Dumnezeu-Fiul dețin o poziție dominantă, ca Ființe originare din familia lui Dumnezeu nefiind însă singurele.

Deosebit de confuză și de contradictorie este aserțiunea lui Armstrong privitoare la moartea Domnului Isus: „Sîngele lui Hristos nu salvează, în final, pe nimeni; el curăță doar păcatele ante-rioare și ne salvează numai de pedeapsa capitală, împăcîndu-ne cu Dumnezeu”.

Un alt aspect ambiguu se reflectă în strania teo-rie a anglo-israelismului. Conform acestei teze, cele zece triburi semite, pierdute în perioada cu-ceririi Israelului de către asirieni, se găsesc acum în țările anglo-saxone, iar toate promisiunile făcu-te poporului Israel în timpul Vechiului Testament se aplică acum Marii Britanii și Statelor Unite ca exponente ale lui Efraim și respectiv ale lui Manase. Evreii, pe de altă parte, sînt identificați cu Iuda și rămîn sub cîrmuirea divină. Cercetători cu renume ai Bibliei resping această ineptie.

C u p r i n s u l

Introducere

Cuvânt explicativ

I. De ce este interzis ocultismul?

Atitudinea Bibliei față de ocultism

Demonii în Sfinta Scriptură

II. Parapsihologia - ocultism științific

Cum a luat naștere parapsihologia? Care îi este obârșia?

III. Reîncarnare - da sau nu?

Există viață după moarte?

Există viață după moarte?

Fenomenul „morții clinice”

IV. Au vizitat oare extraterestrii pământul în timpuri străvechi?

Care este, de fapt realitatea?

V. Falsa religie

Falsitatea cultelor necreștine

Influența hinduismului

Caracteristicile comune ale cultelor necreștine

Supliment

Mișcarea Hare Krishna

Biserica scientologică

Meditația transcendențială

    Ceremonia de inițiere

    Meditația transcendențială este o religie

Biserica unificării

Familia dragostei

Misiunea luminii divine

    Mîntuirea

Biserica universală a lui Dumnezeu